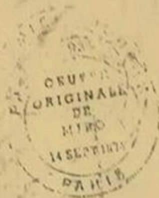
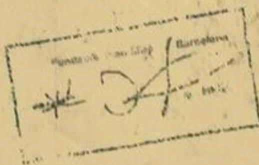
Adrian Grauenfels

Discreția memoriei

Adrian Grauenfels

Poezii din anul 2020

Coperta: Juan Miró

Ilustrații: Juan Miró

Editura SAGA

Joy-a

Bucuria este terenul unde lipsește tristețea
Unii pot circula între tine și tristețe zicând:
du-te acasă, adu-ne fericire
aici e epuizată până la os

înainte de a pleca spre foarte departe
acolo unde fericirea locuiește în centrul elegant
plin de birouri și femei frumoase
la etajele 25-45
mă opresc să caut un subiect
elocvent pentru această poezie

care nu e film și nici astronomie în spațiu
doar fațetele unei întâmplări care nu strălucește
din vreo direcție, colț, unghi ori zvon
ci doar emite o lumina slabă
până ce înțelegi că tristețea este mereu acolo unde
poetul nu are soluții și că fericirea
este un caz particular
a singurătății universal
profețite...

Memorii și amintiri

Acei ani verzi erau plini cu ace de brad,
trunchiuri scorțoase la marginea căii ferate
în argintiul câmpurilor acoperite cu flori
întâlneam prima mea dragoste:
Argeșul

În drum spre munți
număram palate mărețe cu torțe la intrare
și lei de piatră aranjați pe aleile pietruite
încet, mănăstirile alunecau spre Marea Neagră
cu pânzele lor ridicate în vântul de vest

În patul său de la circ
un elefant aștepta docil
ceremonialul sosirii lui Messiah
și mici păsări ecuatoriale dansau pe spinarea
monstrului
blând, cu ochi de înțelept

Copiii ridicau zmeie colorate
mesagerii spre cer, pe plaja Mangalia
memoria mea e toată orbită
de viziunea unui înotător prin viață,
înghițit de somnolența verii
care piere timid la orizont...

Ghid turistic

Scrie-ți numele pe cascheta ta sau pe un vulcan
sensul timpului a dispărut deoarece:
- dormi cu spatele la ceilalți
- ți-ai uitat peria de dinți la hotel și acest ritual diurn
devine brusc fără de preț, ba chiar obsesiv
Nu fii nervos !
petrolul cu timpul se evaporă, e o chestie știută
regretul plecării are momentele lui ca și timpul care
trece:
deci:
Semnează pe un copac cu briceagul
fă-o serios, dadaist. fă găuri în ecou.
dacă dai de un luminiș poți:
trage cu arcul în nori,
alunga vacile cu țipete scurte de coyot
Așteaptă calm băiatul cu bicicletă.
Banner: Livrări oriunde în 30 de minute...
va veni !
mușcă din mărul copt glasat, sclipind în lumină
noaptea, în iarbă, vei visa o infantă albă cu dantele de
făină
vrei să naufragiezi cu ea pe o insulă

nemarcată pe hărți !
de ce?
îți dregi vocea ca să pari un adult deși porți pene verzi
în jurul șoldului:
- ce avem la micul dejun @Hotti?

____

Notă: scris pentru Otilia Rossetti

Zborul unui mamifer

Cred că am simțit
aripa unui mamifer lângă colțul ochiului meu stâng
ceva mai jos de ureche
cât o palmă întinsă la cerșit
culoarea percepută are o nuanță curioasă
și nu o găsesc în catalogul industrial
cel cu 24.000 de tente de vopsea

Uneori ne punem aur în păr și roșu pe buze
ca în frescele romane de la Pompei.
dar numai mamele
și numai ele
știu să deosebească laptele de lapte
și astfel pruncii lor
devin oameni și nu picturi...

Poem fără o copilărie

În schimb, avem o pădure de cedri, înceți la creștere.
Frunzele lor adăpostesc turme de adulți.
cei mai bătrâni sunt egoiști, au numai grija lor
Dorm bine, se culcă târziu, cu toți nervii relaxați la interior.

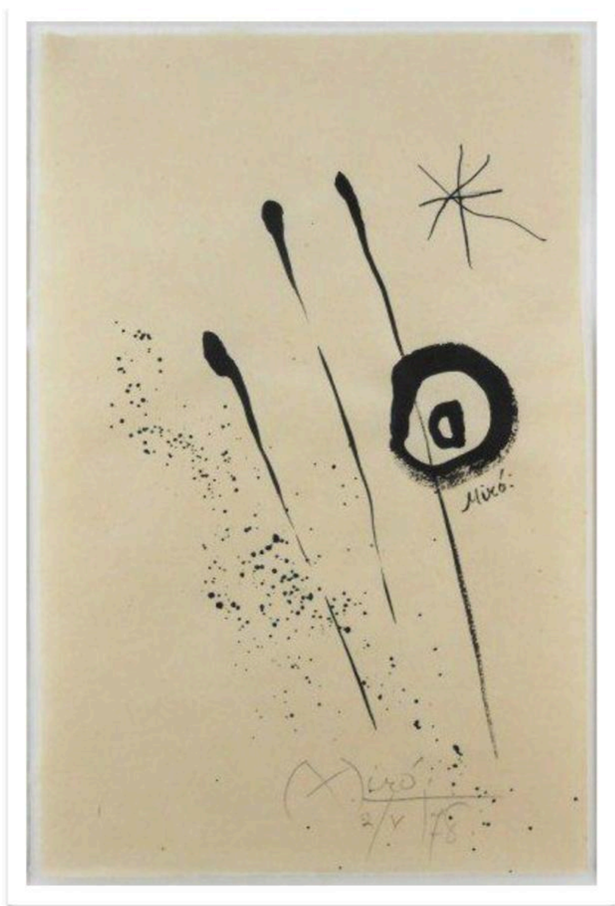
Ei nu se gândesc la copii, absența lor e o lipsă mecanică. Ca o diferența între cuvinte locuibile.
Iată un exemplu: palat și colibă. Distanța dintre ele este insuportabilă. Textul acesta e adresat celor care nu au unde locui.

În loc de a locui între frunze ei se învârtesc printre copaci scurmând rădăcinile. Copiii care nu există în poem nu lasă umbre, nu fac gunoi și nu înjură.
Ce nu circulă într-un poem, nu poate curba timpul și spațiul.
nu există găuri negre ci numai puncte negativ încărcate.
Câmpul electrostatic din jurul pădurii e îmbibat cu copii, umbre, fantome și singularități de masă neglijabilă numite vise.

Cei ce nu au copii încearcă să fure copiii din vise , ademenindu-i cu cuvinte dulci.

Unii cad în plasă înainte de-a fi avertizați.
Capcana în care materia și antimateria fuzionează
produce noutăți.
Brațele poemului, atât de diafane, cad în vid.

Ohoo... acum te-ai pus pe plâns?

Insomnia unei nopți de vară

Pe pietre cu capul așezat
mă uit la cer de stele îmbibat
religii s-au născut aici
și flori ciudate, găzduiesc pitici

un câine latră la vecini
nu-l pot goni în mărăcini
intelectual de stânga-i, rasă bună
studiază Ursa Mare
urlând furios până-n depărtata zare

sub cel mai albastru azur Rafelian
sub înstelata Van-Goghiană noapte
o scară pune Jakob într-un vis
când îngerul dormea în paradis
cu aripile stricate de un zbor ratat
predate la-fierar-la-ndreptat

la tata Esau s-andopat
din oaia sa, făcută mintenaș friptură
primind o bună halcă de scriptură
inteligibilă se pare,
căci costurile mesei, arameic detailau
impozite și taxe după lege,
ce tare-n punga goală îl dureau...

Cum să învățăm limba arabă

1

Derulăm o hartă
și o fotocopie
a unui alfabetacedar
pregătim o cretă
cărbune, talc
o gumă
o narghilea
și ne punem la muncă

2

Este nevoie de ceva artă
ca să obții o traducere rea

3

Îmi amintesc zilele de violență și spaimă
amenințările, soldații pe acoperișuri
fumul lacrimogen, răniții de pe un trotuar
în astfel de zile fac baie cu pietre lustruite
caut să iubesc noțiuni fluide
ca infinitul indefinit

4

Un ofițer mă întreabă:
știi arabă?
sigur că știu, de la Babel încoace vorbim aceeași limbă
așa am trecut barierele. am aiurit paznicii.
zâmbesc și îi semnez un autograf cu cretă
pe bocancul său pedant lustruit

Plimbări imediat după corona

Din nou afară
după ce am cercetat patul, pernele și diverse așternuturi
am deschis ușa
am mutat un scaun și un zăvor
că să ieșim la ...

- AER

Străzile, ca niște piste de aterizare trebuie să fie pe undeva
prin două măști ne-am sărutat la o intersecție
unu și cu una, noi

- Caraghioși pepenii verzi arși de valul de căldură
și totuși, înainte plouase cu inundație rece venită de la Pol

- Plantele insistă vehement să capete apă
grădina zoologică e închisă pentru reparații
se pare că elefanții au evadat într-o noapte cu stele
ghidați de mirosul clorului din mare

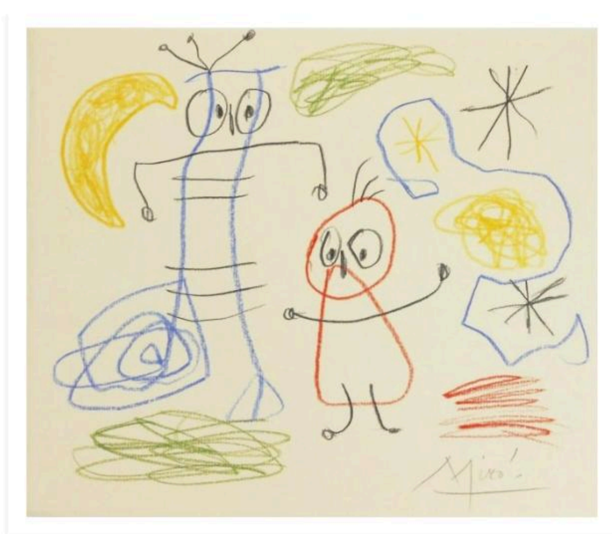
- GÂNDURI
vom muri? tocmai acum când avem guvern?

-Tel Aviv
ce loc ciudat, săpat, pustiu, murdar, plin de amintiri
teribil de trist!

- Înapoi spre casă:
hai să ne întoarcem,
drumul e tare lung acum
în ora în care am lipsit am parcurs 828.000 km prin spațiu *)
deschidem ușa ca să mai parcurgem 80 de cm obositori.
We are at home !

____

*) *tot sistemul nostru solar și Terra cu el se rotesc în jurul centrului galactic cu viteza de 828.000 Km/h - NASA*

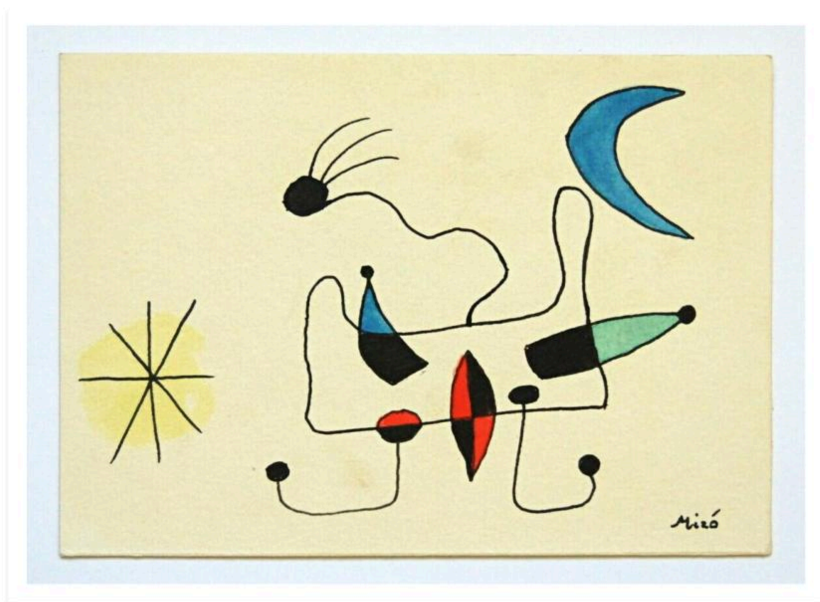

Ruinele Massadei

Văduva poartă negru
masa e neagră, cerul ,zăpada, ceaiul
toate negre
dar nu !
națiunea mea nu are nevoie de psihiatru
nici de tranchilizante
doar să măturăm pietrele
să ne uităm unul în ochiul
celuilalt rotund ca un pământ
cu toate ușile închise
bătute în cuie ferestrele
fără număr zidurile
în care umbrele se ascund
șoapte circulă la colțurile ruinei
statuile zboară fără aripi,
la întrări păzesc
soldați fără de brațe
ieșirile sunt zidite
pentru alte nopți de veghe
*

Acum urmează partea cea mai grea a poemului:
imaginea unui D-zeu care deschide cu umerii
toate ușile

dărâma toate zidurile, de aici și până hăt la mare
iar eu îi strig din urmă:
într-o zi vom găsi cheile....
ce vom face fără de zăvoare ?

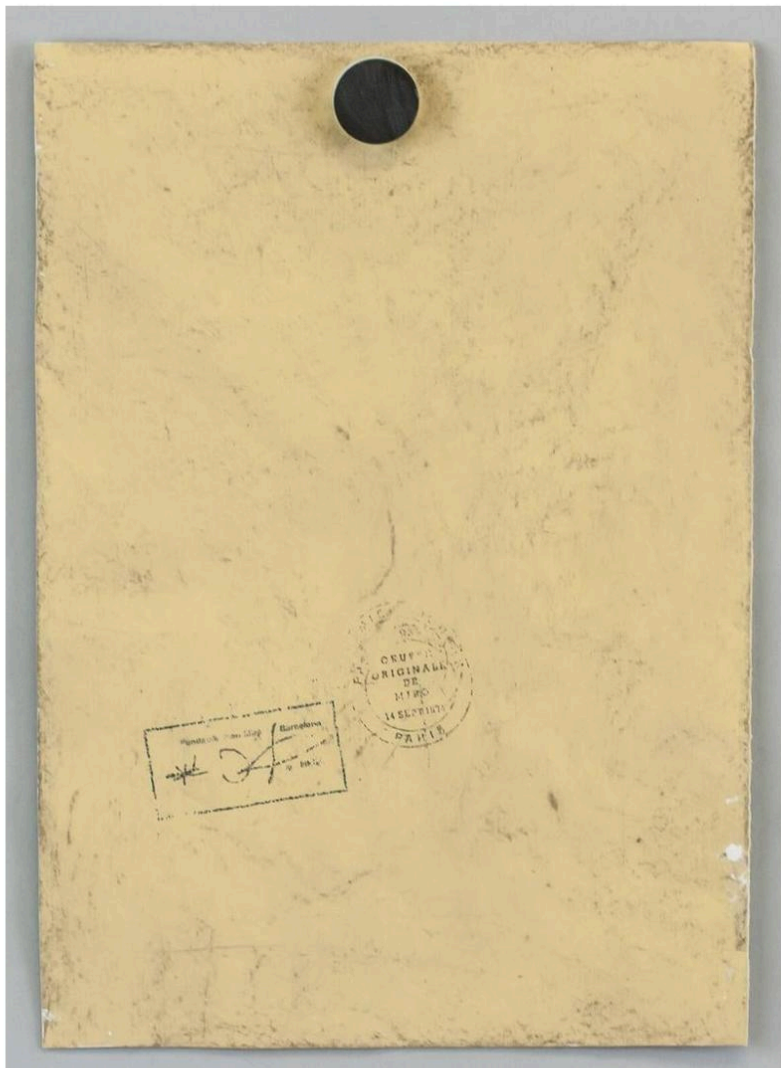
CV

Sunt un scriptolog
Citesc arhivez, enciclopedalez
În fiecare moment sunt aici
dar și dincolo, hărțuit de cuvinte

cum se scrie aia și asta
ce accent să pun pe Muller?
am ochelari, ochi uzați, vederea aburită
emoții nu
surprize nu
totul a fost scris, inventat, clasat, digitalizat
Hamlet are doar 45kbyte
bâzâitul frigiderului la ora 4 dimineața e la fel ca
la 9 seara
ce naiba înțelege un nou născut din ce vede?
când își dă seama de perspective, adâncime, claritate,
sens?
cordul meu ticăie azi mai încet decât ieri
numele mi-a fost stâlcit de 11.815 ori

Dar, dacă deschid larg fereastra devin altcineva
razele de soare, aerul, zvonurile, modifică și mă
transformă
la fel și sunetele, claxoanele, frânele și lătratul dulăilor
de la bloc

închid ochii și adorm cu o mică pastilă galbenă
pe care am început să o iubesc...

Sfaturi pentru pictorul indecis

Caută să plasezi eul tău interior pomilor
și separat de cer
Timpul să se oprească și să capteze atenția
Variația unei teme nu prezintă interes!
O mătură și o fântână nu sunt idei
tabloul să vorbească, nu pictorul

Pune culori care contrastează cu albul cănii cu lapte
plasează un ou palid care se rostogolește
pe o masă perfect plană
peretele cărămiziu să nu reprezinte nimic
în afara unui perete

O foarfecă să taie ziarul citit,
lăsând esențialul la vedere
oul palid să devină viu și să-și ia zborul
prin fereastră deschisă

Eul oului să dispară între pomi și cer
Variațiile unei teme nu sunt interesante.
O mătură și o fântână sunt idei serioase.

O investiție utilă

a găsit o sămânță
a pus-o într-un pahar cu apă
până ce o rădăcina fragilă
a țâșnit cu sete
a pus rădăcina lângă un perete
neștiind ce frunze vor apare
trăind amândoi, cu multă răbdare

a așteptat să crească mai mare
pe când anotimpuri treceau
și alți pomi fructe și rodii dădeau

uneori din camera lui
viziunea pomului îl încălzea
și verile, răcoare îi dădea

până ce, cu cârligi și frânghii
se urcă în pom să taie canopii
ce umbră aruncau și bezne grele
dar nu-l răni făcând din el surcele

pomul era-ncăpățânat
și ce tăia creștea din nou
brutal, cu scopul unul pom ales
fără de flori sau fructe de cules

și anii au trecut, pomul se-nălța
mai sumbru și mai dens părea
cerând nimic, nedând nimic
nici flori nici fructe
ca un perpetuu inamic

uneori omul visa
ai săi dușmani
de pomul lui spânzurați
de picioare, în vidul gol
atârnați...

La noi acasă

la cai potcoava are forma gurii lor
iar dinții merg ca mânerul unei genți școlare

formele lor ne atrag. nechezatul iese
dintr-o agrafă ceramică făcută de soția mea

la fel, a făcut măgăruși, pisici și melci
o agrafă spartă, înseamnă un animal mai puțin
caii nu mai aleargă la fel de departe

distanța dintre noi și civilizație crește exponențial
apa e prea multă sau lipsește total
păsările vin și pleacă, mereu îngrijorate

totul e tranzitoriu, mișcător în eleganța lui statică
obosiți măgărușii se opresc în fața unui tablou din salon
amușină drumul spre frigider

și în living avem statui. unele fertile altele
care evită atent lumina
la umbra lor caii se odihnesc
melcii frunzăresc cărți din biblioteca de artă
păsările își fac cuib în pernele de puf marocan

și tot ce ne mai separă este aerul prăfos
al construcțiilor care se ridică mușuroaie spre cer
planeta se micșorează, simțiți?

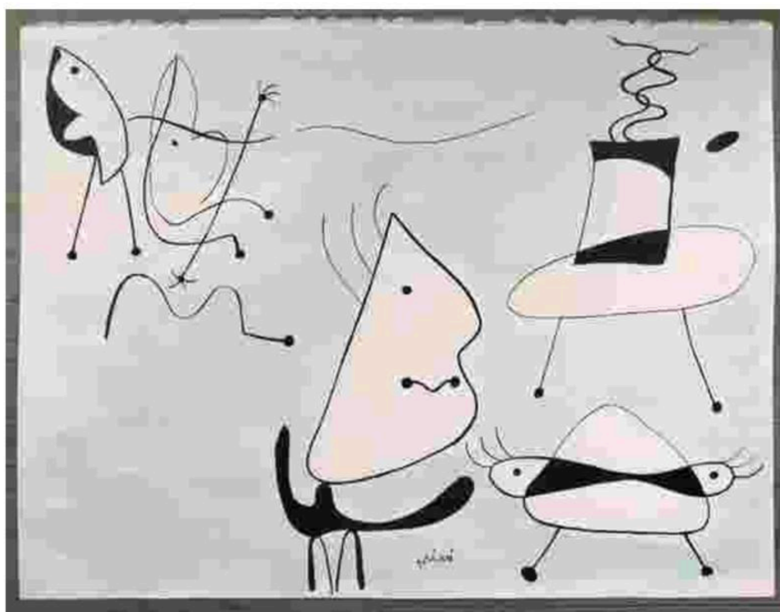
în visul lui
un copil râde tare, ca în alt vis în care se simțea bine
pe moment...

Chestionar pentru o nouă angajată

Ați venit cu autobuzul?
Ce fel de pâine consumați acasă?
În ce district locuiți?
desenează cu o linie sau un oval fructul
din care mama dumitale făcea compot înainte de a te
naște
câți bani de buzunar ai primit de la tata?
casa voastră e la parter? are acoperiș din tablă ?
Ce datorii ai la bancă
Unchiul tău patern trăiește, Îl iubești?
ce orchestra a cântat la nunta părinților?
datele de naștere ale verilor dvs. în ordine
descrescătoare
câți frați trăiesc și de ce au fost condamnați
a nins anul trecut în Himalaya?
cât costă plicul de ceai verde, de ceai roz, ce alcool bei?
cu ce se măsoară unghiurile unui cerc mic
Dormi cu lumina aprinsă?
Ce meserie avea bunica
Te-ai culcat cu vreo rudă în ultimul an?
Te-ai culcat cu cineva din dragoste?
ce culoare are steagul firmei noastre?
boli contagioase

câți copii are soacra dumitale
în ce direcție ușa se deschide?
câți pași vei face până la ieșire?
te vei uita înapoi sau nu?

Venera la muzeul comunal

Uite-o pe Venus...
aceasta nu e Venus
nici nu seamănă cu pictura ei
este un fals ecran care o prezintă pe Venus
Un film cu o actriță în locul lui Venus
În film, femeia visează că e Venus
Prietenele o strigă Venus dar nu e Venus
este un surogat de Venus
se dă drept Venus, fără să fie Venus

E o femeie fără scrupule care se crede Venus
ca și statuia de ghips pe care un turist a scris Venus
cunoscătorii scuipă statuia cu dispreț
naivii cred că e Venus și se fotografiază cu ea
nu e ea, doar au plătit un bilet pentru Venus

Toți în muzeu cred că e Venera, mai puțin Venus
Sculptorul a lucrat cu dispreț la Venera
uite muntele veneric, e pleșuv
nici sânii ei nu-s ai Venerei
Si de ce pe etichetă scrie Plato ?
Da! acesta e Plato!
de ce nu ne-au anunțat de la intrare?
Ce minunată e statuia lui Plato !

Oh, Memory

by Charles Simic

Țin minte o vizită la croitor
Un om înalt, adus de spate
ce slab era,
în atelierul sau prost luminat
o femeie se chinuia
să se vadă în ciobul de oglindă
pe când el înțepa cu ace de oțel
și desena cu cretă spirale complicate
pe costumul negru
din material catifelat,
pentru un copil absent

Săptămâna trecută am zărit
pantalonii și haina aceia micuță
atârnați de o grindă în
mansarda bunicii tale...

traducere: AG

Axa timpului

când eram copii
eram cultivați cu ardoare
iar rezultatul.. ușor de prevăzut
Egali ca scoicile, ca șoriceii disciplinați
cu cravata de pionier la gât
De pildă, evreii creșteau cu ochelari și timiditate
păr roșu și pistrui de la vikingi
ceilalți erau creoli, dramatici, patrioți
cu vise mari de stahanoviști..

Pe când capitalul ce ne-a învățat?
debit, credit, datorii, procente
bună starea să măsoară după cănile de cafea per capita
șomerii se încolonează la oficiul de stat acasă
viața e bună, pe scene se dansează Lala Land...

și BRUSC...
totul s-a sisat. computerele au amuțit
alcogelul s-a răspândit ca o boală virală de piele
măștile ne diferențiază social și ierarhic
toți privesc viața prin ecrane groase
unii se căsătoresc prin Zoom
cu flori pe ecran, mireasa poartă o masca elegantă,
trăim și așa. Îmi cresc barba și unghiile
mă vor găsi într-o cavă, prost ventilată
expirat pe axa timpului...

Cum gătește un bărbat

un kilo de făină albă
un pahar de vin roșu
o ceapă fin tocată și prăjită scrum
până la fum
o mână de stafide rușinoase

lapte de mamă, cât încape
o unghie de conchistador spaniol
doi cățeї de rasă

o linguriță cu praf de pe tobe
un ciorap de dansatoare la bară
trei frunze de cannabis interzis

se pune totul la fiert
în apă furioasă
(la foc mic)
timp de două sute șapte ani
până se pierde femeia la orizont
habar nu va avea ce gustoasă e viața....

Audiogramă

făcând semne de ciudă ochiului
urechile nu se închid
la venirea somnului
urechea-ți nu va riposta cu shhh...
ci va pândi subtile vibrații între perne
pe când ochii nu vor să asculte
și urechile nu cer să citească
inepții despre ochelarii
care te întineresc
sau aparatele auditive cu care să auzi
țipătul balenelor
de la mii de kilometrii,
și nu plânsul pruncilor din brațele soției tinere
decizi cu pleoapele bine închise
ferecate în somn, dormind și visând,
să te lingi ca o felină în călduri...

Experiment no. 2

ce chestie / o privire / fugară
ca un gând olfactiv/ în direcția ei / suavă și clară

mișcarea / inactivă / decelerată
de linii de tren / ce nu se întâlnesc
niciodată

doar noi / în fundătură asta / în acest abis
în căutare de iubire / poate că-i / doar vis?

prin fereastră - o ieșire - din orbită
trup cald / o descleștare / din ispită

plecări / veniri / valize făcute
un cer pictat cu largi / circulare volute

mângâieri / regrete / mai stai!
parfumul tău / urcată / în trăsura cu cai

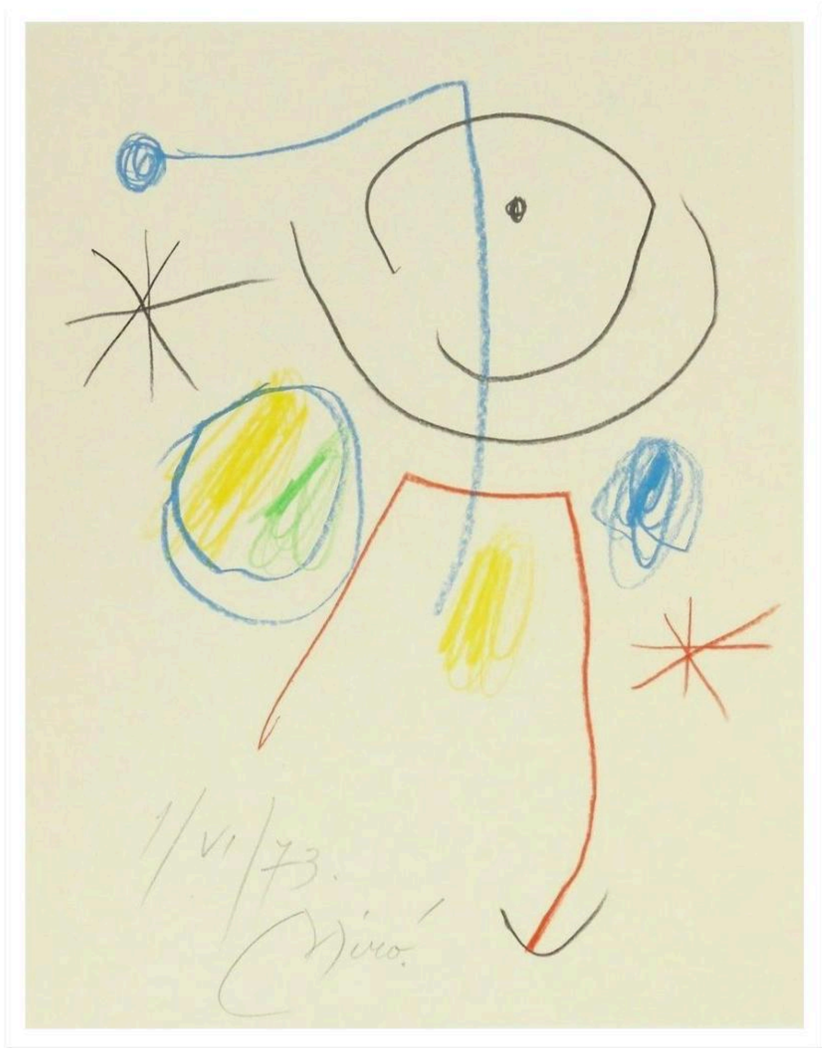
rămas bun / regret și speranță
scrâșnet de roată neunsă / final de vacanță

o scară ce doare, un gust de regret
țigare și ruj în pahar/ rochia ta pe parchet...

OOrfeuuu la Obor

O dată că niciOdată un O se rostogolea Oval și Ofuscat: oare îl văzuse pe Oedip ducând un Ou sau o Oală plină cu Ornamente Oribile de culoarea Oceanului Omnimiscent, Opal în mișcare, Ordonat în nemișcare, Oximoron și Oxidat de corăbii, Ondulat organizat pe o Oază de verde Onix, cam cum e obsidianul Obsedat de atâta și atâta Oboseală ale Ovarelor folosite lunar, oligarhic și oligofrenic ...OOOO ...zise Obiectul obiectiv, oxigenat de oamenii din Oracol, de otrava Oferită de Otomani, oricui, oriunde, oase peste tot, Orori și ochi oblici, ordonați pe lângă sticla cu Opium, dezOrdonați în picturile lui Oblinsky, plini de Ocru de oranj, sorbind zgomotos din oranjadă, pe când oprit în culise, othello se sufOca cu batista ofeliei, Oscar împărțea premii, O boy, zicea omul de la Oboi, orăcăind ocări dirijorului ombilical, oblic, orfan de omama, de opapa, orbecăind prin organele oriental- genitale și orgile bizantine, la ce obelisc să mă cObor, unde să găsesc Odihna acestei bizare Orgii de ocazie și de circulară oxidație onirică....

O O O

1/VI/73.
Miró.

Trupuri umane - Yehuda Amichai

Trupurile umane diferă unele de altele
Dar sufletele lor sunt toate deopotrivă, pline de
strălucite foloase
Ca aeroporturile.
Nu-mi da sufletul tău,
Dă-mi trupul tău, nu-l voi ști niciodată pe deplin,
Dă-mi vasul, nu vinul.

Stai cu mine în aeroporturi
în care durerea despărțirii
Este îmbrăcata în cuvinte suave,
Ca la orfani,
Unde băuturile și mâncarea sunt scumpe
Pe când bărbații și soarta lor sunt ieftine.

Și un bărbat vorbește într-un telefon
Și, din receptor, gura lui soarbe
Întristare și dragoste.

Cei care plâng și ei
Au mâinile albe ca miresele.
Brațele lor interzise sa îmbrățişeze,
Ce vor face ei în lume?

Lăsați sufletul să moară împreună cu trupul meu.

Traducere: AG

Ahmatova

Mai nou, s-au mutat vecini,
acum niște ruși, instalați peste mine
ascultă la radio, poezie recitată
la mine nu găsesc nimic special
în afară de jazz și Bach, totul e strident
dar la ei o voce caldă, tânără, citește poezie
Ahmatova ... cu ritmul ei de violoncel în stepă
camera mea se transformă în auditoriu
în care bat vânturi ciudate
ziua începe cu știri culturale
și vreun poet care-a murit
radioul devine o gaură neagră
care înghite oameni și speranțe
mă trezesc prost dispus
cu voci care se ascund sub cerceaful meu
și toate planurile zilei mele se dărâmă
le abandonez și fug de știrile
crainicilor răgușiți de război
se aud explozii și țipete de revoluție *
cineva învârte cu frenezie butonul stațiilor de radio
în capul meu gândurile scormonesc nebune
ca niște mâini mari îmbrăcate cu mănuși de sudor

* *scopul revoluției este anularea fricii*

Lucruri și oameni memorăm diferit

Deși precisă (limba română) desparte
memoria de amintiri, și nu avem altă combinație de litere
sau sunete pentru cei dispăruți.
De pildă, cafeaua și țigarea se completează
simetric, ca două șosete de primăvară
Dorul de tată, nu este echivalent cu cuvântul tată.
Cineva care te chestionează despre părinți o face formal
fără vreo emoție specială.
Dacă sunt întrebat dacă mi-e dor, aș lăcrima.
Unii locuiesc mult timp cu părinții și dacă nu te bat la cap
nu te gândești să te separi de ei,
până când nu devi tu însuți tată.
Tatăl meu ... nu există cuvânt care
să descrie bunătatea lui incomensurabilă.
Cuvântul părinte este echivalent cu "ascultă".
Uzura vieții ne face să uităm valoarea vorbelor.
Dar sfaturile, înțelepciunea, ele unde locuiesc?
Unii își botează copilul cu numele tatălui,
timp de ani sunetul va reverbera prin coridoarele casei
ca o rugăciune, la care cel dispărut nu întotdeauna răspunde.

Să scrii despre iubire

Ca să scrii iubitei:
Trebuie spart ceva casant, o scrumieră de cristal
sau un ceainic de porțelan
Arta este veche și puțin înțeleasă
cei care știu, tac
Să rupi o creangă înflorită pentru ea
fă o incizie cu briceagul, lângă tulpină, adânc și
definitiv
continuă apoi spre inimă, despică și aruncă tot ce
palpită
seara vine la ușa ta, mama e supărată, ignor-o
să analizam situația,
să o despicăm în atomi de tristețe, numără-i !
ce rămâne, e al tău

Un pom mort... un viitor care nu te conține.
Scena e goală
gând sec.

Trei Haiku

petale de bujor
la mine în ochi
roşu violent

--

în vale turme
cioban absent
câinele lui rege

--

pe masă petale
deget pe condei
hârtia toată lacrimi

Antipoem

pomii de crăciun se coc vara
sub aripi mari de ceară și cer
în zare cresc acoperișuri
cu cocoșați care-și fac cuiburi
sclipind din dinții auriți, furișuri

Iar câmpul e acoperit cu mașini de cusut
cerșetorii fac troc cu regale coroane
femeile se vor măritate
cu lupi fioroși, aciuiți prin bastioane

de fapt totul e țeapăn și bizar
pietre sub ciori clocesc o viață
iar un călugăr la altar
scrie-un răvaș, cu strofa goală
de zadar

O icoană de paște

Cred că te-am zărit cândva
pe peretele unei biserici
Dar cred că nu erai tu.. stai puțin...
nu, nu era o biserică
ci o casă cu un garaj, poarta dinspre stradă
sau ieșirea dintr-un metrou parizian
Probail nu era fața ta, ce zărisem
doar liniile taliei văzute din spate.

Nu, nu era talia ta
Era esența lucrurilor
Probabil nici nu purtai desuuri
Îngerii nu poartă lenjerie
Și părul, era auriu ca la icoane
precis că nu erai în metroul acela
acolo în zilele de paște
se circulă și se cerșește
tu erai în spatele unui geam, o vitrină poate
o icoană pe sticlă, asta da!
pictată invers cu mâna stângă,
iar dreapta legată de un stâlp infam
nu am văzut totul, clar cum aș fi vrut
Nu, nu cred că erai tu în icoana aceia tristă
probabil un copil care se pierduse
și nici Paște nu era, cum e azi
ciudată întâmplare...
probabil de aceia mi-o amintesc atât de limpede.

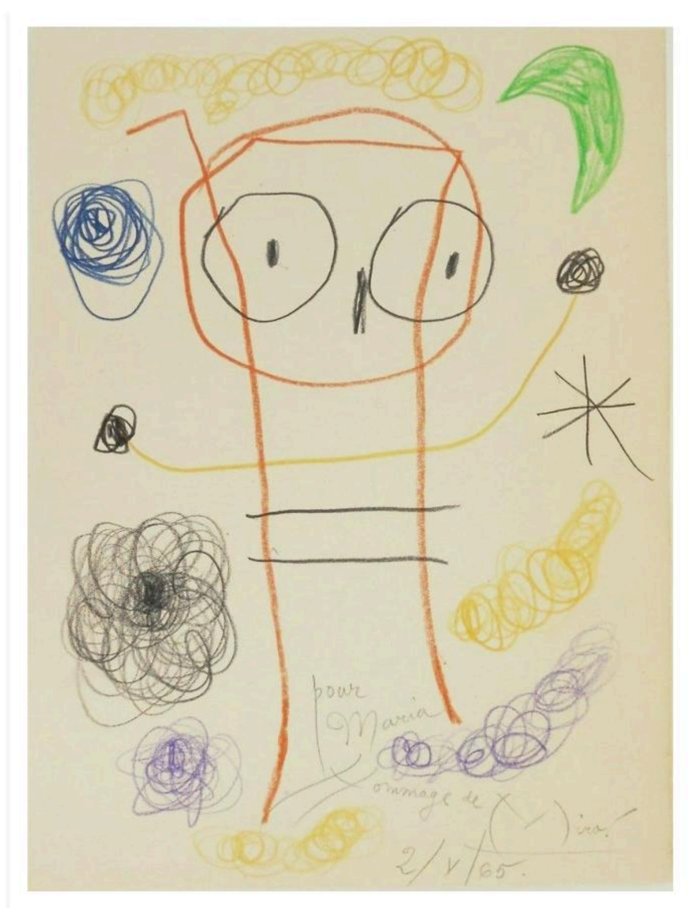
E ora 10, sirena de Yom Hasoah

Amintiri din gară *

Zăpada roșie desenează un animal măcelărit. Ningea, şi noi spuneam rugăciuni pentru Sabat, înveliți în fulgi albi, iar marele curcan, fabulos pregătit, lăsat pradă suflărilor spiritului, se înfoia în propria friptură. Mama se lăsase de băut, acceptând rușinoasă pahare de vin. Musafirii nu ne-au surprins, nimeni nu saluta, pe cea mai înaltă frunte pălăria de blană contura orele mătăsoase, prima atingere a porțețelanului fragil suna ca o zbatere de gene. Din depărtări auzeam cum cădeau rachete de marmură neagră, cu zorzoane de metal german, pe nimeni n-a surprins, nimeni n-a pângărit acest moment pios, ca la prima înfiorare la vederea unei ghilotine strălucitoare, noi nouțe. Se serveau mici felii de pâine prăjită. Și patul meu mirosea a vanilie. Pisica dormea în el, încinsă de vise. Mama ceruse încă un pahar. Şi toată noaptea, fără ştirea noastră, purtând speranțe şi poveri de suflet, musafirii se încolonau în procesiuni - acei care au avut intuiția, a căror memorie acum le e nesigură şi privirea rătăcită. Sânii mamei erau prea mari ca să treacă prin ușa strâmtă a coșmarului. Ne gândeam că vom rata deportarea... Dar în acea zi, un porc de om din gară, s-a oferit să taie o bucată din mama și ea a zis da, da, da, cerșind îmbrătisări, luându-și rămas bun de la fiecare.

A dispărut cu trenul acela blestemat, care lasă și azi, urme roșii în zăpada albă...

** scris pentru Yom haShoah 2020*

Lucruri și oameni memorăm diferit

Deși precisă (limba română) desparte
memoria de amintiri,
și nu avem altă combinație de litere
sau sunete pentru cei dispăruți.
De pildă, cafeaua și țigarea se completează
simetric, ca două șosete de primăvară
Dorul de tată, nu este echivalent cu cuvântul tată.
Cineva care te chestionează despre părinți o face
formal, fără vreo emoție specială.
Dacă sunt întrebat dacă mi-e dor, aș lăcrima.
Unii locuiesc mult timp cu părinții
și dacă nu te bat la cap
nu te gândești să te separi de ei,
până când nu devi tu însuți tată.
Tatăl meu ... nu există cuvânt care
să descrie bunătatea lui incomensurabilă.
Cuvântul părinte este echivalent cu "ascultă".
Uzura vieții ne face să uităm valoarea vorbelor.
Dar sfaturile, înțelepciunea, ele unde locuiesc?
Unii își botează copilul cu numele tatălui,
timp de ani sunetul va reverbera prin coridoarele casei
ca o rugăciune, la care cel dispărut nu întotdeauna
răspunde.

Climate

S-au înmulțit păsările
se deschid noi posibilități la bursă
e plin Kineretul
și nimeni nu-i bea apa

tăcerea din jur mă încântă
cu dealurile ei cromatice
între ultrasunet și strigăt, doar 8 octave

Fața ta e frumoasă
scăldată de soare și aur
uneori ne luăm la bătaie
pentru ultimul strop de dragoste…

Circuit închis

și eu umblam prin stepe căutând unde se termină
pământul
și toate râurile curgeau
toate fluviile curgeau spre inimă
râurile care ocoleau munții curgeau spre mare
unele ape găseau alte ape
și munții căutau alți munți
ca să facă loc râurilor, apelor, munților
și eu, un neînsemnat
am scos din ape daruri
laptele florilor era amar
și eu, același nimeni
nu treceam peste munți
nu sorbeam nectar
căutam orașe fără cer
și ape care dor
care îți ard palmele
rugând să fi sărutat
în drumul tău spre ocean
unde pieri și dispari
ca un pește care înoată contra izvorului de munte
ca o pasăre rănită, în stepă
care se odihnește pe un pământ
fără de margini...

Legile căderii

Alunec în conformitate
cu legile zdrobirii
una din multe sute

nu discut spre cei
care rostogolesc roci din vârful
muntelui
spre fundul prăpastiei
verificând accelerația, legea II

deasemeni scârțâie
acele de tren care mută
vagoanele spre alt destin/destinație

Nimeni nu se crispează, nu refuză, nu se
cramponează,
nu geme, când regina e zvârlită de pe tron

un avion cade
publicul strigă vesel: yesss, să cadă!
bazându-se pe marele zeu al norocului
și pe legea parașutelor
cu dublă rezervă de mătase...

Roni Someh

Sărutul

Pantofii cui i-a inventat
o tânăra sărutată de toți pe frunte,
de i se lustruise fruntea
de parcă era dată cu cremă de ghete
Iar cu peria de sprâncene,
își peria ochiul electrocutat de explozia buzelor
minate.

Îmi amintesc prima sărutare,
lângă lămâiul fără de frunze,
cineva ne-a zis că dacă ne frecăm dinții
cu frunze de lămâie, va dispare mirosul țigărilor.
ceața avea degete subțiri,
grumazul orașului era lat, refuzând sufocarea.
și fata aceia pe care o doream
nu știa că mirosul de lămâie dintre dinți
i se lipise de limbă,
cu care mima
buzele obrazului ei

*

traducere din ebraică: AG

După ploaie soare

Ieri a plouat cu rafale vertiginoase
în răpait și batucade sonore
pe acoperișul plin de berze păcătoase
cu pauze și cu reluări, fuioare de vânt
în lungul și latul mirării
pe care o posed, de probabil ce sânt

Azi, astrul de peste case e semi-solar
raze viclene pun reflexuri în geam
orbind porumbeii ce caută-n zadar
un cuib, o pană și-un amnar..

o față cunoscută e mai frumoasă
după liniștea adusă de ploaie
iar mirosul mării ne alintă
cu parfumul damei de caro
ce locuiește-ntr-o perfectă chintă...

Despre viteza luminii în miere

Când caut ceva de văzut
folosesc un borcan cu miere de albine
prin el se văd constelații-n paralel
în clipirea candelei aprinse-n sine

fotograful aprinde magneziu
c-un licăr scurt o antică ruină
se așează-n poza-i ordonat
ca umbra și lumina, pe retină

apoi un meteor, vine și dispare
prin straturi dense de culoare
ce de flori vechi îmi amintesc
întâi răsar, apoi pălesc
și ele ca și mine...

Despre pasiuni în timpuri gregare

Dragostea este o auroră care apare
când soarele lovește după ani lumină

toate culorile de la răsărit
sunt dezunite de o sticlă, un pur și simplu ciob

și totuși frumusețea nu există decât în ochii noștri
cam 10 degete între retină și cortex

restul pasiunilor au culori sângerii
ele ard între trădarea albă și adevărul letal,

pe când gelozia, cu un galben impecabil
pătează fața de masă la balul ofițerilor

și umbra vieții ca o furtună îmi coboară pe umeri
iubesc curcubeul, dar nu și movul din el...

Ghazal și rugăciune

păstorul citește rugi în Cnaan
pe-un mic ecran, vede femeia lui
cum dă viața in durere, pe-un divan

desculț, copilul lor va crește pe-un maidan
și an de an se va ruga de Ramadan

când alți părinți vor chefui de zor
bogați mâncând din carne vie pe ogor
cu bărci legate chiar la mal
pentru plimbări pe venețian canal

și el turnă cafea cu hell
în cana-i mică, de oțel
în muzică de ud și vaier lung
scoase pumnalul lui arab,
o pită rece din hambar
un preș străbun de rugăciune
pătat de vremea rea și de cărbune

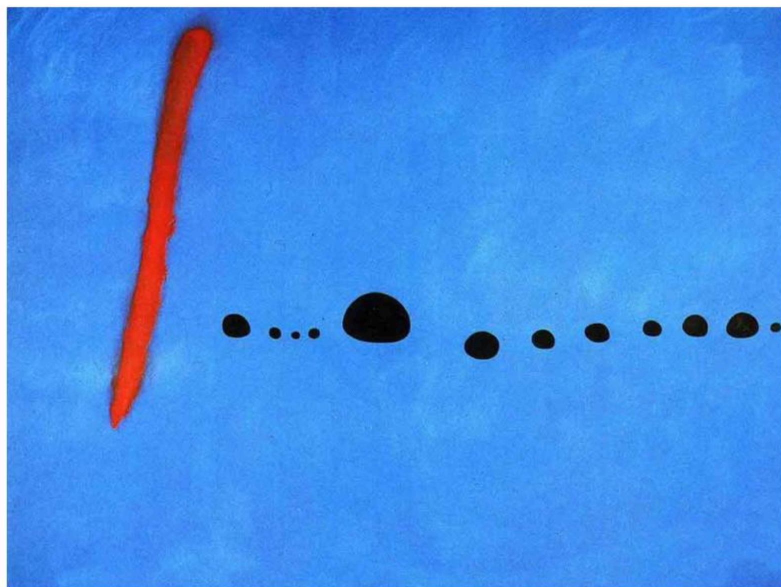
spre Mecca el s-a închinat
șoptind allauakbar din rărunchi
cu tâmpla strânsă-ntre ai săi genunchi

Când începe, începe

când începe, începe
un poem e ca o mașină
concis metalic, un aparat care numără
bătăi de inimă, un flux cardiac pe o bandă de hârtie
e un poem al vieții , un poem citit la infinit
dacă nu s-ar rupe rola, banda tremurată...
dar există remedii imediate
cum ar fi cello-tapeul cu care lipim sentimente,
papul de păpădie, lipicios și tragic pentru
iubiri amânate
cleiul de oase pentru soldații
răniți în jurul capelei
plină de nemți

iar unii mai inventivi,
vor înlocui cardiograma întreruptă
cu copii ieftine, asamblate din ravagii,
din molozul orașului plin de cadavre,
de femei înjungiate la trecerea
trupelor, fiecare cu o fotografie
la piept, cum era înainte
ca să recunoscă istoria
trecutul măreț dinainte de ciumă

de statistica exponențială
dintre între cum și de ce, până când și unde
integrala aiurea care nu se poate integra,
e o falsă eroare, un reactiv lipsă, o mutație, nu!
nu a fost, va urma, desigur...

Eyal Megged

devreme foarte

cât se poate descrie devreme
mult înainte de prima notă..

visul era încă în faşă, lumea
nici cât o idee care se zbate în dosul uşii

singurătatea egală cu infinitul
crestată în mugurii şoptiţi
memoria care se încheagă,
imaginea unui copil lipit de tată,
apoi se pierde..

pe atunci plânsul era un fluviu subteran
oglinzile apăreau ca să dispară
lăsând mirosurile toate
moştenire.

1948
din volumul "Înapoi la fericire"

traducere: AG

Umorul în cartier circulă ca veștile în shtetl, adică merg direct la răni și la dureri. Ceva te va doborâ, zice vecina Frida, nu ești sănătos cum pari.Te vor bârfi indiferent de lacrimi, pentru strănut și lipsa lui mai ales. Tu te prefaci sănătos, viclean și manipulator ce ești. Dacă vorbești pasionat, fă-o confuz, vor renunța să te asculte. Poți povesti bancuri mai vechi, verificate. Dacă ai avut rabini în familie nu ajută. Nici mătușa gazată acum 72 de ani, pune-ți mintea la contribuție și fă-te că știi ceva nou. Un om informat sperie. Vor pleca ciorile la altă victimă, glumele bune sunt pe trotuarul de vis a vis.

Prognoze

Cometa se oprește
lumina ei palidă se prelinge
pe coada ei uriașă, despicată
astronomul își înghite admirativ saliva
mângâind telescopul adormit
vântul stelar și el domolit
aranjează piesele de șah în ordine
Cel care șlefuiește lentilele
cu pielea de căprioară
(deși poartă o barbă lungă)
e obligat să stea gol în lumina cometei
pretinzând că este o statuie greacă
postată la răscrucea istoriei naturale
a unei civilizații care progresează spre o vară fierbinte
și o teribilă secetă
de mult anunțată

Fără titlu

Acum mă înconjoară o plăcută tăcere
nori peste case, corbi care dorm
pe pista de aterizare pustie
în sfârşit soarele ...dă lumină
frumuseţea, ziua şi noaptea, e la fel

Unii îşi umplu inima cu speranţe
briza bate dinspre mare
aştept ploaia şi stropii de apă pe pleoape
chemarea albinelor acasă, la venirea serii

Aşa că totul merge spre bine,
apa curge la vale
patefonul susură, muzica nu moare
să ascultăm respiraţia pruncilor
care cresc pentru viaţă...

Va ieși el soarele

Deodată brusc și imediat
au apărut culori:
fluturi de aur
pasări din paradis, argintul scarabeilor
și chiar și murenele
se joacă în lumina aurie

zgura e obosită,
degeaba încerci sa o scuturi
fără să-ți părăsești fotoliul,
din care observi lumea
lucrurile și ființele aurite...

Ah... Italia

Pe seară, la Napoli, Roberto Blum
cumpăra flori pentru soție
un verb lipsea din prăvălie
și-o pipă fumega
aromele din fum

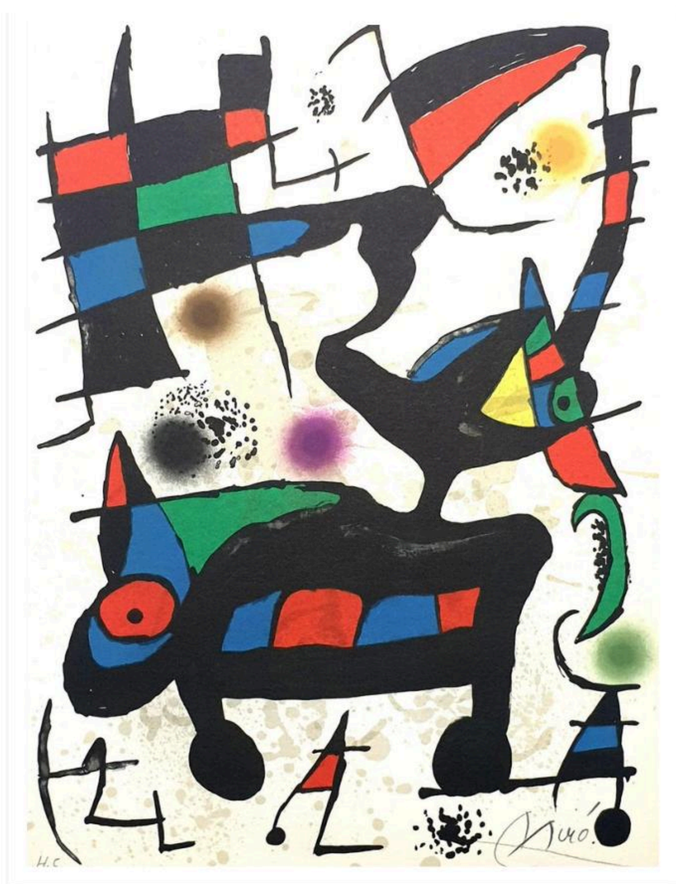
Vremea de la interior
subtilă, suflă peste un nor
de culoare egipteană, străveziu
sub masca-mi de mătase venețiană
ce să vă scriu?

și o coti Roberto Blum
amic de arme și parașutist
spre zepelinul militar
meșteșugit într-un secret hambar

Berze cu profil dinamic
i-au perforat visul, chiar la primul zbor
că nu e om să poa' să zboare
cu aripi sau pene, nici cu vre-un motor

Chiar de-un artist cade de pe schele
pictând o frescă cu subiectul cer
există șanse de salvare
în plasa de păianjen pasager

Așa ajunse Blum în rai,
mirat de strania întâmplare
apoi văzu o doamna albă
ce-l aștepta cu coasa la intrare
dacă e zeu sau muritor
în căutare de iertare...

Urletul animal

S-au înmulțit ciorile
au scăzut oamenii
nu au liniște, agită sufletul
celor care vor înapoi, pentru o zi

Și cine n-ar dori
o baie fierbinte
un pahar de vin alb, spumos
moale ca gura unei copile?
până și vânătorii au regretul
petelor de sânge, pe albul zăpezii

Dimineața asta păsările mă privesc insistent,
din pădure
jinduind la glastrele noastre înflorite
penele lor stau lustruite
înainte de luptă
virușii...
deja pândesc nervoși afară,
în dosul porților

Coffee break

Animalul din noi se plimbă singur
nu are oase, nu fumează, acum respiră
El ciopleşte o siluetă într-un zid năruit
aurora dansează prin balcoane

...și așa am ajuns 8 miliarde
deci nu suntem singuri
căutăm locuințe pe Marte
urlăm la stele, ne aude cineva?
are cineva nevoie de iubire?

mă întorc acasă la ghivece
tablouri, cărți și jazz
din bucătărie vine semnalul morse
al unei plăcinte bine coapte
gândăceii timizi se ascund în mașina de cafea
așteaptă încolonați micul dejun ceresc

le fac semne de punctuație, cu mâna
fiecare respirație e una mai puțin
hai să zâmbim azi,
cafeaua e gata....

Poștașul vine acum mai rar

în tașca lui e o țară fragmentată
cu numele împărțit între cain și abel
iar la genunchi are o botniță
care gonește fiare și fiere

Îmi ridic capul
fluier pe lama unui cuțit
lumina lunii orbește

și mâzgălesc o adresă:
"insula oilor duse de nas"
cu clopoțel și visare
mirosul fumului de mangal

cu o pietricica în gură
ciobanul încearcă solipsismul
mâinile lui aspre caută polifemi ascunși în scrisori
dar nu găsește nimic
decât o veste răsuflată...

Calcule statistice

(pentru Marga Grauenfels)

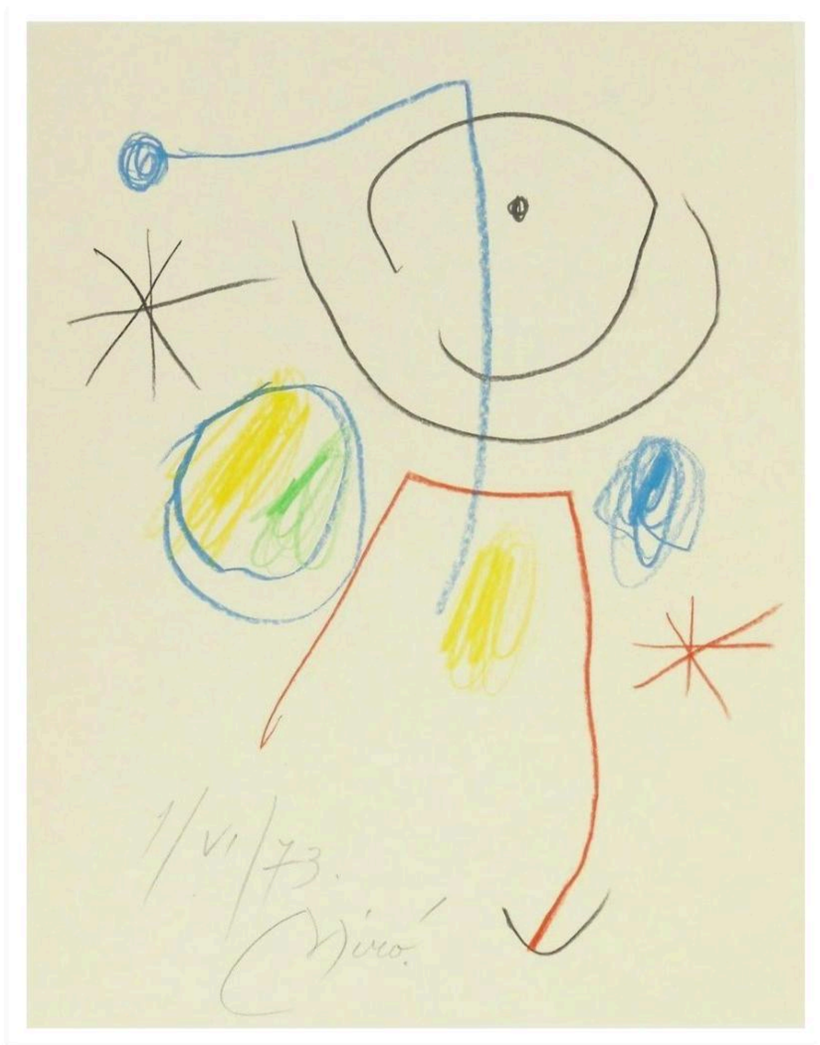
E posibil să fi lovit de un fulger
sau de un avion cu un singur motor
rătăcit în ceață
Statistica ne demonstrează adevăruri clare
unii pietoni sunt aplatizați de camioane
la fel de ușor cum se varsă sticla de coca cola
la un dejun în iarbă

Eu știu că întâmplarea e grefată în noi
la sud de inima, între plex și conștiință,
cordul decide pe cine iubim
restul soartei e programat cu pedanterie
așa cum un vapor trecând prin canalul de Suez
nu are cale de întoarcere
în timp ce călătorii fumează pe punte
țigări de foi ireversibile

Planeta e plină de minuni
un templu, o frescă, un prunc în soare
statuia de lut fierbinte ce iese din cuptor
după cum decide norocul și divinul

se aud doar mici clinchete ale glazurii
care se fisurează
mirată de noua ei viață milenară
eu aștept zâmbetul soției

numărând secundele și minutul definitiv
care mută ora în următoarea...

Miniaturi

Am vopsit gardul cu verde-bleu
hainele mele sunt pătate
manșetele circumvolează spațiul
îmi aprind o țigară. Nu o fumez

Sunt clone, al mine însumi
Ca și cum aș vorbi spaniola unui taur în arenă
ne oprim să ne mirosim
el se mișcă repede și congruent
eu dispar după aplauze

mă gândesc ce voi face sub carantină
voi îmbrăca negru, mănuși, o mască
voi sta ore la oglindă gândind poeme sinistre.
Natura e nedreaptă!

Cineva suge aerul din camere
accidentele se întâmplă statistic și accidental
eventualul întrece probabilul
absolutul este ori în votcă ori între
fustele femeilor...

La Castel

Sala de oaspeți de exemplu:
înaltă, sobră, parchetată lustruit
ca un spital nou construit
La fel și holul ambasadorilor: ferestre robuste,
femei discrete, căldura soarelui oblic în cupe de cristal
umplute doar cu eleganță

Și sfinția grea a dormitorului
cu catifelele lui solemne din mătase verde,
cu alămuri și îngerași de bronz baroc
o... ce dezmăț al umbrelor pe tavan

apoi scara secretă pentru prostituate
ascunse de mirosul lavandei (între bibliotecă și
bucătărie)
ieftină, franțuzească, exalând abundența
păcatelor savurate

afară, soldații de pază, jucând zaruri cu oasele
învinșilor
călăii ascuțind ghilotine de funcționare impecabilă
și câinele Nero, mușcând gleznele
domnișoarelor de liceu
care gonite în cârd se ascund, în țipătul liber
al tuturor începuturilor...

Astrologie

Saturn întră intr-o faza rea a descendenței
afectând parlamentul și primăria
Frumusețea dispare în aerul bolnav
lăsând în urmă neliniști

În vitrine zac uitate
5 manechine rujate, purtând măști de război
Cine este cel mai iubit?

vom aminti apocalipsa în toate biografiile
vom ciopli stenograme pe trunchiuri luminoase

Și istoricilor care falsifică realitatea vom zicea:
Nu vrem coșuri cu fructe!
nu panglici negre pentru fiecare mort
o floare roșie pentru un copil bolnav
o jucărie care se înclină pentru cei rămași în viață...

Israelul sigilat

Israelul stă sigilat
în juru-i, sârmă ghimpată și munți supărați
Lacul Kinereth e plin și la el ne-nchinăm
cu glasul gros, străveziu

Icnetele nopții, bolnave și ele
construiesc case, colibe, fântâni și statui
conducătorilor lipiți de microfoane

căsătorii anulate, degete frânte, măști transpirate
enigma zilei de mâine:
vom trăi?

Un gând stufos, la fel ca și singurătatea noastră,
la fel că dragostea noastră, la fel ca și trupurile noastre.
Întreb:
Cum vor crește copiii noștri?, dar pomii, armăsarii
scândurile rupte din corăbii care se scufundă
în acest tumult inexplicabil, inexorabil...
suntem oare făcuți din infinit?

Carantină

au înflorit portocalii
și totuși, dinții mi se tocesc
Taxiurile nu au clienți, cozi imense la hârtie de toaletă
lumea se schimbă, apa mascată devine bere.
dragostea e pe sub măști

am cumpărat pâine, vin, cărți nu
(le scriu eu altora)
sunt martorul atacului viral
sunt un supraviețuitor al ciumei din 1663
martor și consumator de panică

împreună vom traversa Marea Roșie
cu un sărut, un zâmbet, o arcă și un porumbel
totul e prestabilit, gândit, cântărit
evadăm în marea ne-plecare

să nu uit să iau lămâi, mai am pe limbă gustul
războiului trecut
arta va răzbi !
dar și dictatorul de la etajul 7...

Limba română *

"surorile Nehama cânta superb
când pliază bluze călcate
pentru nunți amânate"

De ani, academia ne învață să vorbim corect
eu sunt dezamăgit
Invidiez pe cei care nu au mustrări lingvistice
care fac acordul între plural și divin
muzica si notele sunt la fel,
de pe vremea
faraonului Abusimbel

și iarăși sunt admonestat
la orice silabă stâlcită
riposta vine pregatită
eu șoptesc ..Verona ,
ea zice Corona...

diferențele produc afecțiune
ea zice aflicție
eu zic dicționar
ea râde ștrengar (în megafonul de vapor)
apoi dansăm un dans mai chior
un flick și flack

pun diacrite și o hipenație
pe nas îmi crește o legație
de stat în stat, un puci major
în gama scrisului minor....

____

* *scris de AG pentru Otilia Rossetti*

Moartea democrației

Libertatea a murit de la o imensă ură,
pe data de 2 Martie AC
Focarul letal al bolii era în noi, alegătorii, noi corupții,
obezii și indiferenții.
Creierul a încetat a gândi în dimineața zilei
După cafea a privit în jur ce e de ales.
puține cuvinte, mult gunoi în jurul urnelor
Un teritoriu neplăcut, nelocuibil.

Și apoi vestea rea. La funeralii
politicienii vorbeau despre victorie,
pace și vremuri noi, biblice
Un pacifist m-a îmbrâncit brutal peste un mormânt
nou săpat!
Simțeam sub mine frământări telurice și gemetele
numărătorilor de voturi...

Am fugit afară trecând peste copii prost hrăniți,
bolnavi și bătrâni de toate vârstele

Am înțeles că întunericul în plină zi
se așterne. Umbra lucrurilor nu este
dispariția culorii ci o falsificare a normalului.
Dar cu asta ne-am obișnuit deja...

Spațiul meu vital

Dușmanii mei cei mai mari
au pus gardenii în balconul lor ruinat
la o directă și inevitabilă vedere
Acesta cruzime
efectiv mă omoară
și nu mai pot funcționa
în spațiul meu vital
curbat, atemporal...

Pe terasa mea - (nonsensuri)

Fericirea - chiar acum:
sub un cer albastru
bretele parfumate, funcția mea de radar:
stau adormit, veghez
încerc o silabă a verbului cafea
(cu excepția strofei
în care avem EU plasat,
toate mă stresează)
În spatele meu, o rece boare de ruj Lanvin
În fața mea, e devreme
nu mai văd răsăritului soarelui,
lumea dedinainte a dispărut
blocuri înalte fură murdar din lumină
culoarea urinei...

Wrong number

acum că s-a făcut lumină, trebuie scrise poeme
nu voi fi eliberat, nici respins
copy and paste la chestii din trecut
voi vopsi casa în alb
vreau să simt ceva nou, ca o înghețată inventată pe loc
mă urc pe o scară și caut:
cineva ca mine, fraier, dezinteresat, slab, ridat
melancolic...
o clipă - sună telefonul, revin:
era o greșeală, vinovatul a închis fără scuze
dar eu continui să-i vorbesc:
visez la o civilizație care nu există,
viața nu mă consideră un voluptuos,
nu mai țin minte când mi-am cumpărat o cămașă,
nici flori pentru acasă, strig în telefon,
cu gura lipită de plasticul rece
sorbind din el un aer
care nu este al meu...

Mama, tata & geniul

Era ori mut, ori plin de lacrimi
își astupa urechile cu mâinile
că să poată urla mai bine

Mânca cu pumnii
de parcă în el era o prăpastie fără fund
se curba și încerca să se ridice în picioare
dacă era ceva de văzut
chiar o umbră fugară, pe tavan

Și mama gravita în juru-i
vrând eliberarea
de acolo de unde sufletul
nu mai surâde

Iar tatăl...
stătea că o statuie neputincioasă
simțind viermii ciudei
care îl rodeau din interior în afară.

Uneori capeți un nod în gât,
din milă
dar pentru care personaj?

Copiii lui Lot

Avea Lot o soție
și cum goneau ei cu automobilul pe autostradă
urlând și suduind Sodoma
soția plângea supărată
"Privește înapoi orașul", îi zicea Lot de la volan

Uite cetatea roșie cu turnuri de cristal
grădinile cu flori sângerii și gardenii la ferestre
acolo ți-ai iubit soțul
acolo ne-am născut copiii...

Iar ea naivă, se uită înapoi
o lumină i-a străfulgerat privirea
și deveni pe loc o stană de sare,
lipită de asfalt

Din ea gustăm uneori
la masa de Sabat
și ne rugăm să fie iertată,
pe când tata Lot gătește prea sărat
cu multe grăsimi trans și fără inspirație...

Labirint înainte de alegeri

M-am rătăcit în ceva care nu poate fi descris
Aceasta este sarcina mea literară
să spun cât de goală este o absență
cum ar fi rularea a 2 angrenaje împreună
din care lipsesc câțiva dinți
*
sau poate să macin grâu fără succes
cu două pietre
bine lustruite și netezite
*
Întotdeauna mi-a plăcut
sa fiu dezordonat
cu nisip în pantofi
sau presărat în părul meu
este ca și cum s-ar sparge
un pahar în blana de pe podea
și folosesc o mătură pentru
a scoate cioburile
*

Nu pot descrie strategia cum
să stau pe o bancă lângă o străină
pentru a ma apropia, ca un linx,
până la atingere...

*

În pușculiță găsesc numai mărunțiș, probabil jinduiesc
la lucruri care sunt complet lipsite de valoare
*
uneori în camera mea
este atât de întuneric că dacă mă trezesc
întreb pisica: e zi sau noapte?
*
panică
imaginați-vă că sunteți undeva la urne
un loc bine, bine cunoscut, dar nu găsiți ieșirea - regula
este: pune mâna dreaptă afară
așez-o pe perete și urmează amprentele bătrânilor
uneori regulile nu se aplică tuturor
probabil voi dormi încă un rund aici...

(Pentru sora mea)

Eu nu am soră și nici frate,
Habar nu am cum e să ai o soră mai mare
și să fie hărțuită de băieții din cartier
Uneori trec derbedei cu câini care atacă la comandă
Iar trecătorul are o imediată nevoie
de mult aer și aripi de înger protector.

Există un unghi din care mi-aș privi sora
frumoasă și misterioasă totodată,
imposibil de înțeles, mai ales în serile de vineri
când aerul sună a tobă veche
și murele din pădure te îmbie ca
niște buze fierbinți.

Sora mea le culege și îmi oferă câteva
cu mâinile pătate de sucul roșu
un sânge pe care îl sorbi direct din palme.
Desigur, nu știe nimic despre avioane, filatelie
sau pescuit...

Pariez ca la vremea asta, undeva
ea are copii și poate 2-3 nepoți nostimi
iar nepoatele ei, urcate pe pantofi de lac
învață sa danseze
e o imagine cu care vreau sa închei aceste amintiri
care mie nu mi se întâmplă,
deși de felul meu sunt optimist și plin de profeți

Victorie contra Troiei

Desigur preferăm o victorie clară
și nu ruguri incerte
care se consumă până la orizont

Scurta privire asupra cadavrelor
nu este semnalul învingerii
ci o dovadă de perversiune

Am putea gândi filozofic la o pace cu dușmanul
circumcis
(și mulți o fac în timp ce învârt arcul ceasului
pentru încă o zi de luptă)
înconjurați și fără de scăpare
îi vezi cum își ascut săbii și își aranjează
bandane pe frunte, siguri de reușita care îmbată

Iar eu mă simt vinovat, lipsit de bucurie
participând cu oroare la violență, rușinea
la care ne supune războiul,
ca o parte a naturii lucrurilor

Uneori cerem iertare istoriei, furioși pe
soarta, care ne-a plasat în acest timp și în acest loc
nefericiți și fără de speranță
mă simt vinovat, înșelat
de zei și soare, care lipsesc de la apel.

Australia under fire

Pomii înalți tușesc la fel ca cei bătrâni
despre zvonuri și coșmaruri petrecute în timpul nopții
discuțiile din păduri se țin sobru
în limba latină sau greacă
Ei șușotesc despre focurile din zare
și toți își caută valize de plecare
indiferent unde, în frig sau arșiță
în oaze, sau insule, despre care vorbesc
țipetele pescărușilor

spre seară, foșnetul se liniștește
și domol dispare, în timp ce pomii
își aștearnă ramurile în dricuri de lemn proaspăt,
tăiat din brad nobil, mirositor și dulce
acoperite de hlamidele regilor...

Unui prizonier Corona, pe vaporul Japonez

Sunt obosit de nemișcare
Muntele din zare mă liniștește
Probabil cerbii și urșii sunt liberi să vină și să plece

Noi suntem un grup condamnat la izolare
Mi-e dor de casă și familie
E încă frig, aici nu au ieșit din iarnă

Te imaginez venind spre mine
Ca un norișor alb peste pășunile verzi
dar nu, stăm ancorați de peste o lună

Mi-ai fi adus pâine și vin?
ceva bani și poze cu copiii?
scrisori, dulciuri.. dar mai bine ziare

Încep să uit cum arată fața ta
știi că nu am o bună memorie
și nici cuvinte încrucișate nu rezolv
sunt toate în japoneză...

Am visat-o pe mama...
În vis ea arăta, poza mea, vecinilor curioși
pare mai bătrână anul acesta, plină de griji
sora mea e în luna a 7-a
mi-a zis să nu mă-ntorc acasă, să nu o molipsesc
în poze o văd că plânge
să fie oare, dorul de mine?

Paranteze utile

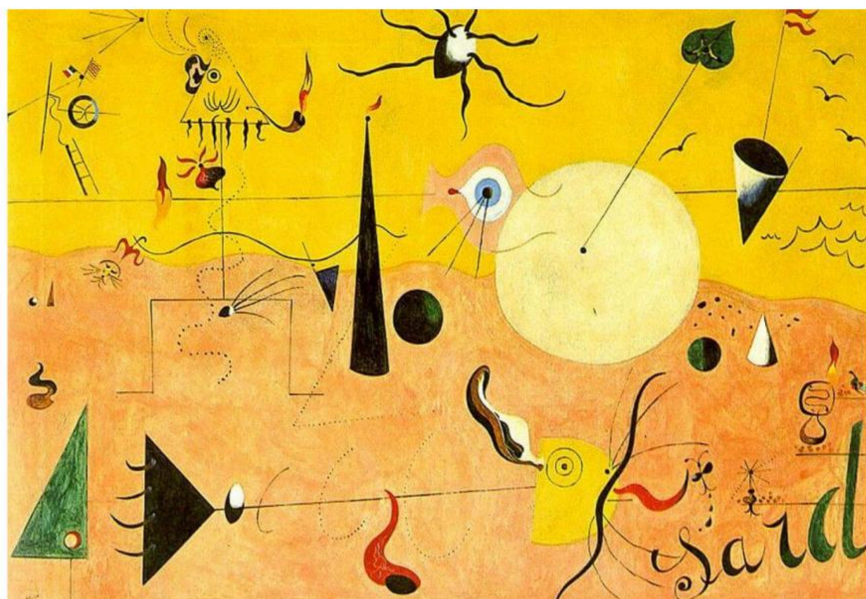
Când aveam și eu un un câine
ieșeam serile la plimbare
Un străin mușca dintr-o gutuie parfumată
și eu m-am așezat lângă el
Câinele nu l-a mârâit, parcă nu exista
În schimb a fugit să adulmece rațele din bazinul cu nuferi

Vara e potrivită pentru călătorii interstelare
a scris un inventator,
înainte de a fi spânzurat de podul parcului
250 de ani mai târziu, parcul îi poartă numele
Își devotase viața unei lunete
care să capteze stele într-un degetar microscopic

Am inventat și eu un set de paranteze
pentru omul de lângă mine
(cel cu gutuia parfumată)
nu a privit la cer și nici la rațe
A fumat nepăsător o țigară
(umbrele noastre s-au atins pe pământ)
mi-am retras umbra, cu angoasa
celui care se ferește de un mort în viață

fumând, ignorând, disprețuind cerul
intimitatea băncii dintr-un parc faimos

Probabil trecuse ilegal
(prin poarta desenată pe asfalt)
ieșire pentru cei morți
care așteaptă la rând, să se nască...

Brâncuși, zeul desculț

Tare mare agitație cu Brâncuși, zeul
îmi vine să alunec pe lichenii statuilor sale
să caut sărutul uitat sub poarta sărutului
ca și cum babele Bucegilor m-ar înghesui la un zid
imaginar
cunosc un singur drum
care duce la Coloana Infinitului
plasată în toate magazinele turistice,
la intrarea în stabilimente falice
asaltate de studenți cu coșuri pe față
și de fete cu pastile roz în poșetă
discutând la o cafea monotonă
o artă nouă, pe care nu o înțelegem
noi bătrâni și senili
aliterați asociali, disfuncționalii
democrați ai consumului de orice
așteptând apusul soarelui poluat
peste apele murdare,
plini de o abisală neliniște
și o iminentă dispariție...

Poeții din Hyde Park

Cu cât scriu mai mult și mai des
cu atât se micșorează
meschinăria mesajului

Parcă m-aș apropia de un vulcan
care se stinge sub ochii mei
apoi dispare, după orizont

Odată am stat în Hyde Park
urcat pe un scăunel de lemn
citind poezii triste
pentru gospodine efemere

mi-au abandonat discursul
cam pe la trei optimi
la cel mai bun catren
deranjat de o tuse fără de leac, iar ele...

au navigat grăbite
spre un alt scamator, care înghițea săbii
și trimitea în cele patru vânturi
răvașe de amor gratuit

Visul bătrânului general

Fetele astea dezbrăcate
doar cu o manta de război peste pielea lor goală
rase, cu lama de brici peste tot
în sutiene subțiri, din fire de parașută
traversând mândre, indecente
orice câmp de luptă
tulburând orice soldat treaz
apoi dansând pe tocuri înalte
spre seară, ciocnind între ele
pahare cu șampanie cristalină
la vie en rose să fie?
spre răsărit, sunt încă treze
viața începe din nou, sete.. salivă
gustul sărat al bătăliei
seceta de aur a buzelor flămânde
pata de ruj pe eșarfa de de pe covor

*

eiiii.. memoria ...oftă generalul
mangaindu-și medalile de pe piept
măcar dacă mi-aș aminti
de ce armata ataca fetele astea,
în urmă cu un veac...

Cauze naturale

În zile de război nimeni
nu face dragoste...
poate că unii stau
strâns îmbrățișați la lumina petardelor
e inutil să ne chemăm pe nume
cu fața înfiptă în perne
simt cum îmi crește barba

Doar țânțarii nopții și avioanele inamice bâzâie
peste dealurile Cnaanului
aerul e albastru
pomii se ascund în pădurile lor
apele curg nepăsătoare
fericit că trăiesc
strivesc un țânțar sâcâitor
sângele lui îmi vorbește a crimă

Trag pătura cu disperare
peste capetele noastre,
ce mică distanță ne desparte...
înțeleg că tot ce trăiește
moare în final
de cauze naturale,
mai puțin oamenii

Hollywood

O stație este intervalul balansului înainte și înapoi
Un bloc este distanța caselor dintre două străzi
paralele
o propoziție este enunțarea unei probleme rezolvabile
**

Un nou născut doarme și mănâncă din mama lui
Când cineva moare, lanțul genetic se blochează
Dendrite anterioare pot prolifera un viitor neinteresant
Cineva găsește o potcoavă, în câmpul cu flori
Copii încântați caută în jur corăbii de vikingi
Unii din ei, ghinioniști, vor îmbătrâni mai repede
Tatăl va bea și va muri de prea mult alcool
Fata lui se va droga, ca să fie în final
împușcată din spate de poliție
Detectivul este un bărbat corupt
care ia bani de la mafie
E celibatar, fără studii superioare.
Pensia lui, după 40 de ani de serviciu
nu va fi suficientă
Lucrurile merg spre bine, dar bunica moare și e dusă
la morgă. Spectatorii ies buimaci din sala de cinema,
în soarele călduț de primăvară timpurie ne simțim
brusc happy, pantofii calzi
dau siguranță mersului

Marele conducător

În patru labe am ajuns la statuia marelui conducător
de emoție am vărsat din berea mea pe soclu
Am încercat să șterg petele cu pieptul, cu omoplații
cu genunchii și cu melcii siamezi din bufetul bunicii
Peste umărul stâng
am văzut agenții secreți care pregăteau
 pistoale și cătușe
În dreapta, turiști îngenunchiați cerşeau iertare
O tânără fată mi-a oferit,
cu ochi plină de milă,
o bomboană de mentă
Fascinate, 3 călugărițe
și-au făcut cruci invizibile,
 interzise
Va pun cătușe de plastic,
a zis căpitanul politicos
Sper că nu sunteți alergic
 la eternitate...

OSCAR

Flaşuri, mătăsuri fantomatice
femei coborând din limuzine
patul părăsit devreme
pentru a deveni și mai frumoase
la malul orașului cu îngeri
cel plin de palmieri
care nu îmbătrânesc
Actorii nu, publicul da!

Fântânile se colorează în roșul apusului
stelele se ceartă pe o rază de lumină
doar viermii liniștiți sapă sub fotolii de catifea

Aş putea dormi la ceremonia anuală
e prea mult fast
șampanie ieftină
discursurile la fel,
în fiecare an
thanks John...
Thanks Matilda...
Curând se va face ziuă
și vocile vor dispărea în ceață
pentru încă un an de plictis incomensurabil

La Ermitaj

Decorații rococo imposibil de digerat
Mă doare lustrul candelabrelor atârnate jos-sus-jos
Păunii din aur cu email albăstrui,
tablourile fără nume, transpirate de plictiseală

Și zumzetul oglinzilor venețiene
crispate în rame de lemn
atacate de carii comuniste

oraș pustiu la orice oră
trupul meu turistic
înghețat, lângă Neva cea rece
toate geamurile stau ferecate

Afară, un sfinx indiferent
privește cerul plini de sputnici
love nu există nicăieri
povestea cu Natalie, e o fabulă perversă...

Bardul ghinionist

Muza șade și visează
versuri subtile ea probează
apoi dă cu lingura prin oală
copii ea are trei, feriți de boală
îi bagă-n pat, o seară clară
un cântecel îi face să dispară
în somn, peste fertil ogor
trecea un viers, în ton minor

Poetul adormit și el, compune ode pentru piață
are nevastă ș-un cal, ce seamănă cu o paiață
slăbit, zace bolnav, fără parale
rostogolit de ani înspre cumplita vale
în care editorul îl trimite făr-de pâine
cu promisiuni de plată ... mâine...

Opt pastile pe zi

O pastilă eficientă
nu trebuie înghițită cu apă pentru efect imediat
Suficient să-i citești numele pe cutia de carton
armonios colorată
cu eticheta barcode care cânta
dulci lullabies...

Se știe de mult despre efectul placebo,
dar preferăm să evităm
wisky, soda lime și dragoste
surogate aduse din iad

Se știe de mult, că sufletul se vrea distrus
Se știe de mult că opt pastile pe zi
pot zăpăci
chiar și pe Dumnezeu

Progresul și metropola

Rar, când ies la drum
mă încolonez un timp
la colțul străzii
admir puhoiul interminabil de mașini spre lucru
cu un singur călător, în automobilul cel nou
130 HP
aştept docil, claxonat de la spate
apoi brusc, curajos
țâșnesc în șuvoiul metalic
care mă acceptă așa cum sunt
uzat și plin de frunze de eucalipt
deci, iată-mă, pătruns în seva israeliană
în main stream-ul bărbătesc al unei națiuni
de fericiți cu ce au
apoi cotesc spre casă,
mă afund în fotoliul meu vechi, scorojit
uitat și singur
în propria mea casă, lângă autostradă

Doliu

Iată un tânăr pe care armata l-a făcut brusc bărbat
are numărul de înmatriculare în buzunarul vestei
Poartă o uniformă de comando și o armă M16
o cunosc bine, acum 40 de ani am tras și eu
în mulțimea furioasă

În loc să fumeze în mijlocul lăzilor cu muniții
din depozitul de arme,
riscând furia comandantului său, o ia spre dune
întregul deșert se întinde în fața lui și în spatele lui.
I-au dat cizme de gumă neagră ca să poată trece
peste trecutul său.
Copilăria sa a dispărut ca apa care se scurgea din
găurile
pantofilor vechi, în timp ce creștea în înălțime
Are o lopată militară sub braț.
A săpat o tranșee adâncă, dar nu a găsit niciodată
motivul să-o acopere la loc.
Nu știu cui să mulțumesc pentru că i-a făcut o
fotografie,
iar poza a ajuns la familia sa,
împreună cu un ceas de mână, cartea de identitate.
corpul lui nu a fost găsit...

În drum spre casă

Dacă aș merge pe picioroange
mi-aș aprinde un trabuc
de la lumina felinarelor de stradă
din cartierele cu elegant șic

mergând pe jos
între casă și job
fără vlaga de a a sări peste bălți
sau gropi comunale
doar privind prin ferestrele deschise
la vecinele îndrăgostite
sau la cele proaspăt părăsite
numărând,
trupurile goale lucind la lumina lunii
sau cel triste, la lumina televizorului târziu
m-aș urca, ajuns acasă
pe răceala acoperișului de țiglă
așteptând păsările care vin să doarmă..

Corona Virus

Sub coroana de flori cu banderolă neagră
zace ultimul poet ucis de un virus
mi-e milă de el: poezia zace acum sub o mască
va pierde omenirea, cea de gură cască

Febril, de ani ardea
și sora supa-n gură-i o turna
trecuse doar o lună plină
când a plecat senin...acolo pe colină

Unii din noi strâng cutii de bomboane
cu inimi simetrice, cu forme egale
această artă brută ne împarte
ca la Magritte: rafale negre și umbrele sparte

Iar unii deschid cutii de Pandora
poetul e uitat, sub știri copleșitoare
despre vaporul plin cu refugiați
ce scufundat, dispare-n zare

Inima devine o iarnă amară
urșii, din ghețarii lor se cară
spre alte locuri, cu balene albastre
cu care unii se căsătoresc
în haosul mondial, acum ceresc...

Părinții de azi

Copilul cântă în căruț, în drum spre banchet
Nu cunosc pe nimeni, dar ne salutăm discret
toți se năpustesc să fotografieze bebeul cel nou
și nu poți refuza
că doar au adus plicuri, cu bancnote colorate

Copilul e orbit de flashuri
nu mai gângurește, speriat de viitor
un student la arte face un desen în cărbune
printre țigări, totul devine fum

desenul e gata
merci zice mama, încrezătoare în viitor
un chelner ne servește cu macaroane reci

acum ne uităm cât de perfect e copilul
toți se instagramează, pentru facebook
ca să servim dovezi serviciului secret
când va merge la armată
Orwell colectează dividende
părinții, înscriu noul lor născut la concursul "cel mai frumos prunc"
pentru cei de vârsta 3-6 luni

explic: totul e să urci valul, la timp...

Case cu sute de etaje

Toți duelează în țara asta
călare sau pe jos, direcția e greșită
cauți portul? aerogara? Înscrie-te pe lista on-line

mulți își cumpără arme la negru
săbii de ocazie, pumnale ruginite
bunica freacă petele de sânge
cu frunze de oțetar

Ne cheamă guvernul să construim garduri
sârma ghimpată este cea mai ieftină
pe metereze, din cuiburi, șoimi maltezi
scrutează orizontul care arde

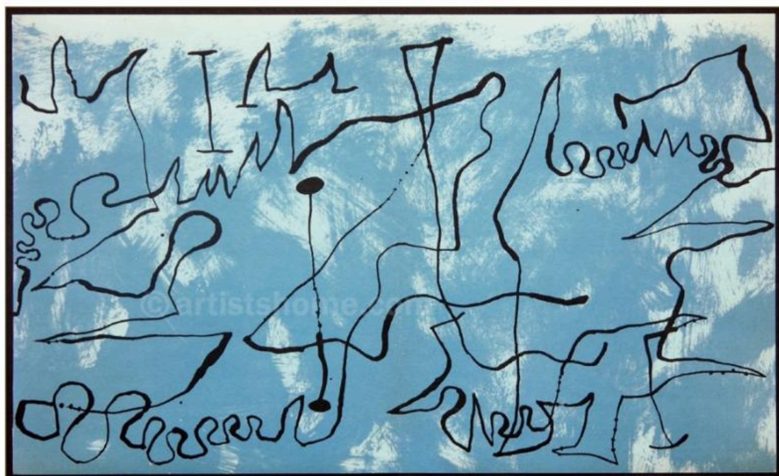
acolo,
cineva iresponsabil, construiește case cu
sute de etaje ...

Schițe

Acum taxiul întră într-un oraș străin, căutând o
cameră rea de hotel, închiriată prin Booking apoi
schimbată mereu, cu alte cartiere, toate la fel
*
Urâțienia orașului se oglindește în tablourile ieftine din
camere și din hol, fotoliile uzate din lobby pe care
trupul meu nu se acomodează
*
Uneori am chef să mă dezbrac de haine, de piele, trec
de plămâni, caut inima, și mă gândesc cum trupul
cuiva
este un hotel pentru interiorul său, pe care nu îl va
vedea vreodată.
*
Se făcea că m-am întors acasă, și mi-am închiriat o
locuință ca o inimă fiind conștient că nu posed nimic
decât un corp oferit celor care m-au iubit.
*
În schimb Poezia, este o rețetă pentru viață
și momentele ei speciale, care te cuceresc și te
marchează unora le este greu, labirintul e complicat,
natura e misterioasă, și în afară de astea,
trebuie să crești, să înțelegi, să te zbați,
să reușești, și să ascunzi durerea scrisului
ca pe o fantomă pierdută în ceață

*

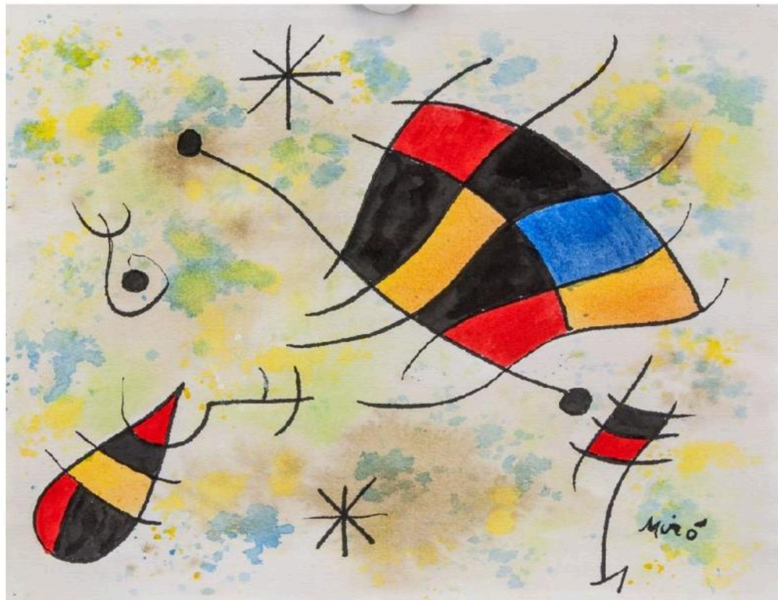
Și totuși pasiunea pentru himere
este tot ce mai produce, iluzii
și amăgiri dulci, cum ar fi munca scrisului...

Piatra de hotar

Nu ştim unde suntem până nu trecem granița
schimbări de limbă, de semne rutiere, alți bani, alte haine și încălțări
piatra fortărețelor se schimbă cu latitudinea
În gări se coboară pe dreapta sau stânga, după continent
Anumite persoane poartă mănuși, altele măști de gaze
Indiferent unde te-ai ascunde, vei fi prins de forțe uniforme.
Ei îți arată hotărâți piatra de hotar în limbi necunoscute,
tu faci pași de șotron, inevitabil bulversat.
Un om fără pașaport a fost oprit de poliție, cai abstracți
îl poartă spre nicăieri libertate.
*
Orașul
Dacă ești arhitect vei desena orașul cu turnuri, piețe vaste, poduri și statui monumentale
omul de afaceri va adăuga bănci și magazine
călătorii ca noi, cer baruri și stabilimente
nimeni nu are nevoie de muzeu, de circ, de cor a cappella,

de pompieri
și totuși, forțe oculte adaugă chioșcuri de tabac,
droguri, ziare,
mucuri de țigări
lipsesc câini și lebede
primăria gonește porumbeii și homlesii.
Turiștii prin oraș se crispează la vederea futuristică a
viitorului
*
Insuportabilul prezent, ne împarte în doua grupe
incompatibile:
oameni care nu pot aștepta viitorul,
la fel, cei care nu rezistă mirajul trecutului

Culori date la spălat

din tren peisajul se schimbă
de la minut la minut
albastrul devine albastru

stâlpii de telegraf clipesc din fire
ochiul percepe fire negre și telegrame albe
întrebare:
câte nuanțe de albastru există?

nu acceptăm alterații cum ar fi movul, roz, argintiu
indigo, violet, verde și vanilie

există aberații sferice și lentile deformante
ochiul știe tot
doppler se mută spre roșu
Există și o vibrație galactică, încă nedovedită

așa cum femeile care poartă basmale colorate
discută cu pasiune despre rochia albăstruie
a unei mirese, despre care se spune
că are un iubit secret
de inimă albastră...

A multi layer archaeological site

Arheologii și studenții s-au năpustit în câmpul
nou descoperit, în valea dracului
Au parcurs în fugă o cale spinoasă prin jungla orașului
au defrișat gunoaiele comunale și plasticul abundent
iată ...ciuperci la suprafață
crescute pe ramurile unui măslin vechi de 5000 de ani
carbon 14 și o țigară la rădăcină
cârlige de abator
sub ele un vas de lut cu mânerul spart
mai adânc, cum cer cărțile academiei
cenușă și oseminte de om
praștia lui Samson
poza arsă a unei iubite
Două pietre de amnar
pentru inventarea focului

Regele nostru, David

Regele nostru, David,
ca să fie în formă
se hrănea cu legume și grâne, puțină carne

Era atât de mândru, în armura sa strălucitoare
cu care se antrena în mișcări complexe
de spadasin venețian
la granița cu Flistinii

Muncea din greu să are câmpul
să lustruiască armele cu ceară și smalț
casa lui era plină de candele și cărți vechi
salvate după potop

ÎI plăcea să trântească ușile,
să bată covoarele până-i cereau milă
ca o femeie credincioasă
în dosul unui voal transparent era
doar să nu-i vedem lacrimile și neliniștile.

Se gândea la o soție, subțire, îmbrăcată în alb care
aduce apă de la fântâni din depărtare
uneori în gură, că să fie caldă, bună de băut
o licoare miraculoasă transmisă prin sărut
iar el David să-i ofere zilnic
capul lui Goliath așezat pe o tavă de argint

gândind că de fapt, este atât de puțin și
că ea îl va părăsi pentru nepricepere
întru cele femeiești...

Hibernarea în viață

Unei femei i se defectează mașina în câmp
ea trece pe lângă case
fiecare cu mirosuri de bucate
mai grozave decât tot ce-a gătit vreodată
deși știe ceva despre sare și despre piper

Vecinii rămân curând în urmă
acum femeia vede o bătrână în balansoar
un câine i se gudura în brațe,
afecțiune și amiciție își zice
cu gândul la motorul stricat

Genunchii îi sunt obosiți
e o bună umblătoare
mariajul a obligat-o să alerge
la carne, la fructe și legume
la pâine, lemne și la școală
trei copii...greu de crescut

E frig deja și chiciura i se așterne în par
și iarba e udă, dar ea știe
cum să se cuibărească pentru noapte
asa cum hibernează urșii iarna
sugându-și degetul
ca un copil nou născut...

Memoria mea electrică

În cei 73 de ani de viață
am trăit cumva
aici și acolo, înainte și după
câteva momente electrifiante
când ai la picioare sub tine
ghețarul Athabasca
sau guduratul unui cățel la glezne
patru ore în parcul Bomarzo
printre monștrii de piatră
telefonul îngrozitor care anunță moartea mamei
cele 5 minute de dragoste cu prima femeie
vocea cumplită a crainicului
la asasinarea lui Rabin
o amiază la Veneția hrănind porumbeii
din piața San Marco
strigătul soției la prima naștere
o coborâre cu fiul
pe schiuri, la Val Claret

habar nu am câți ani duce poporul meu în spate
câți au murit pentru libertate
și câți din imoralitatea religiei
ochii copiilor flămânzi

de la granițe mă sfredelesc
și ochii tăi, care mă cunosc, atât de bine
de nu-i nevoie de vorbe,
ci numai modelarea unui vers
într-un nor de spumă
ca un strigat...

Inundație și secetă

Când e furtună și ploaie
nu poți asculta muzică
excepție fac clinchetul clopoțelului
de vânt răvășit
și foșnetul monedelor din buzunarul
mamei care cumpără lapte
pentru un prunc
care va crește mascul, soldat sau clovn
rege sau netrebnic, cine poate știi?
În zilele obișnuite, de secetă
cântecul vine de la păsări cu triluri adormite
de la căldura verii
de la plictisul cotidianului îmbâcsit de țigări
și știri mai absurde decât cele din ziarul
pe care nu îl cumpăr
fiind un material foarte incendiar...

Veniri și plecări

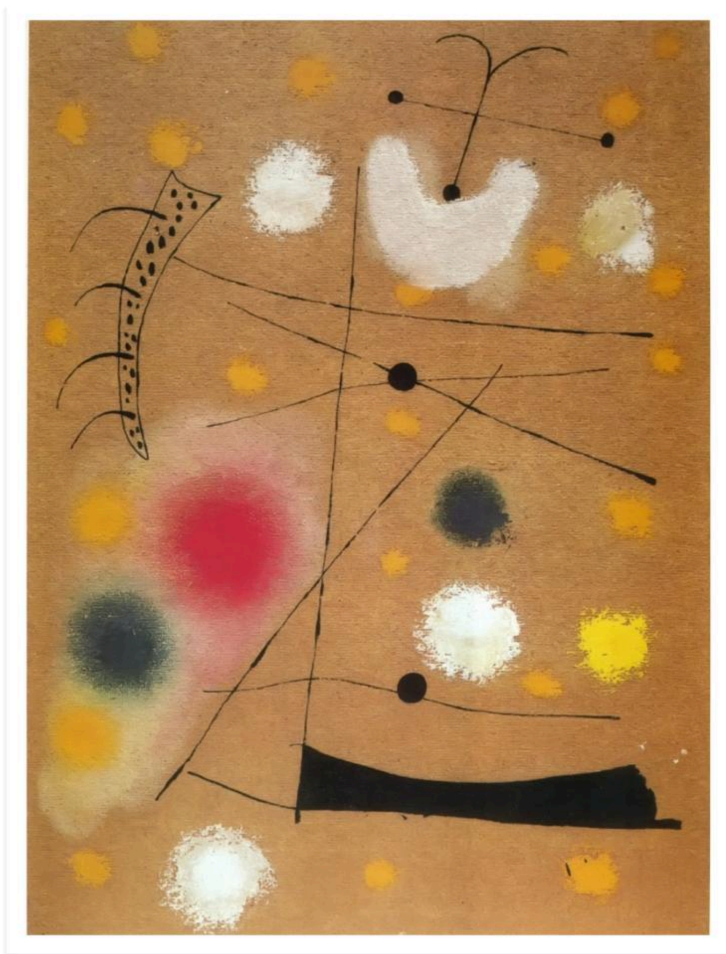
Trupurile stau încolonate la scara avionului
Desigur, diferite, între pruncie și bătrânețe
emoțiile sunt la fel
pline de străluciri și de umbre
așa cum avionul trece prin zi și prin noapte

unii îți oferă sufletul
alții își arată trupul
poetul caută vinul și nu carafa

Dar așteptarea în gară?
durerile vin și pleacă
acolo auzi cele mai sublime cuvinte
care nu există în dicționare
suspine noi, orfane, delicate
pe când gustările și băuturile sunt scumpe
omul e fără valoare, fără nume, fără o față
doar o direcție îl luminează, ca un pol magnetic în ceață
el stă la telefon șoptind iubitei șoapte
sorbind din ea dragoste sau tristețe
e un bilet și o destinație

cei care plâng au mâini albe
ca ale soldaților înaintea unei lupte

mâini pentru îmbrățișare
alte mâini pentru a ucide...

Cai irlandezi care nu există

Cu potcoava în gură, un mânz se gudură
zăbala lui seamăna cu mânerul unei genți James Bond
delicat se apropie, cu un solo la harfă
Vino aici zici,
și botul lui amușină mâinile calde
ale femeii care nu este lângă tine

Manierele se învață, la fel și trapul, curtea, flirtul
dansul în patru picioare, uneori stângace toate
Între aici și dincolo, ascult jazz
sextet și saxofon, cu o sete nestăvilită
distanța dintre mine și Temple Bar
e incomparabilă cu orice drum cunoscut

Scaunele atârnă de cer, ca lampadare
Guinessul curge ca un fluviu
adăpând caii, oamenii, pe noi toți cei care privim poza
de peste bar
de peste fum de țigări și amintiri seculare
Doar râsul unui copil ne trezește,
amuzat de magia momentului...

Poeții care nu se întâlnesc

Poeții nu se întâlnesc
ei trăiesc separați în țări separate
de continente și vise
înconjurați de oceane de neliniște

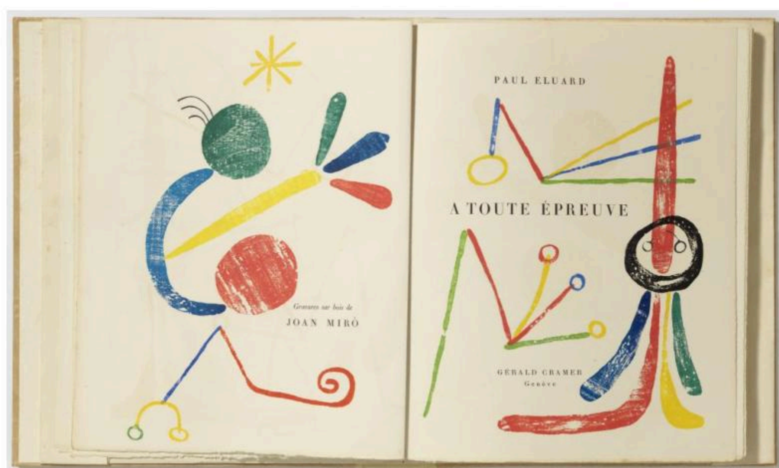
ei sunt încercuiți de oameni buni,
de oameni răi,
care trăiesc în modestie
precum merele în grădină
iubind ploaia și tunetul revoluțiilor
așteptând veștile și aterizarea avioanelor
clopotul de ora 17, seara

poeții iubesc norii
cavaleria de lumină și umbre
licărește lângă noi
pe o pânză de cinema
în rândul patru am stat
filmul rula încet înapoi
corabia scufundată răsărea din mare
pauza de fumat încă nu venise

momentele de speranță,
cele de bucurie,
trec fantomatice

Știam ce cuvinte au fost și ce cuvinte vor urma
vedeam același film a noua oară
unii apucau să noteze versurile pe foi groase de porumb
cei bogați, pe carnețele de mătase

deveneam înapoi copii
pornise o ploaie măruntă de toamnă
găini flămânde, enorme
ciuguleau din sandalele noastre
de duminică ...

Dilema realismului imediat

Realismul implică să fii acolo, trăind o viață conectată
la mediul prezent, acum și imediat,
desigur există mâine sau obiecte paralele
pe care le păstrăm pentru mai târziu

De pildă, un pictor ia decizia de a se picta pe sine
într-unul din dormitoare
în mod abstract sau clar explicit
realistic și dur
cum făcea Rembrandt în zilele de ploaie

Oricum ne implicăm în decizii, dacă le luăm.
doar cei talentați se pot picta în stilul lui Hopper,
prezent - inexistent - misterios

Sunt scutiți de la această dilema,
cei care se pricep la interioare
luminate de soarele de duminică
căzut pe patioul din cărămidă naturală,
organic erodată de vreme
cu scaune solid înșurubate în fundație,
confortabile până la urlet
și care nu vor exploda niciodată.

Poem anti-războinic

Pentru soldații americani din Iraq, care au ucis
teroristul Qasem Soleimani la Baghdad

Două zile după anul nou 2020
un timp de făcut socoteli
un timp de bere și jazz
nu îmi place Coltrane
ascult mult Rahmaninov și Led Zeppelin
Vreau să vă cânt un colind de Decembrie
la voi sunt 3 grade sub zero
țigările pe terminate
iubita de acasă e în luna a 7-a
cel puțin ea doarme liniștită, pe fusul orar

Îți dorești o țară care să știe doar pace
în care se poate trăi uneori în liniște
unde copiii nu au auzit de moarte
să nu mai fie război
și nici eroi fără nume....

Prima impresie

iată-mă venit la târgul de carte
terible zac moarte, ca o farfurioară fară ceașcă
ce straniu lucru, un raft fără de cărți
doar praful mai păstrează urma mâiniilor fierbinți
dorul e rece. Speranță!
scrie pe perdelele
care ne separă

un om bea ceai dintr-un pahar de hârtie reciclată
citește ceva mai vechi, poate scriptura

pe vitrinele înghețate
ale unei școli de cartier
am văzut mici amprente
...mânuțe de copii

așa și imperiile
se mențin la putere
prin cruzimea ignoranței

O mores...

Moshe mi-a spus
cine a fost Moses
cioplitorul acela în pietre albe
cel care-l chemi în rugăciuni.. hei Moss
Oh Moss, nu mai scrie atâtea legi
Moss... orașul nostru etern se prăbușește
imperiul se destramă
O David, casa ta e blestemată
flăcări și flamuri o doboară de la rădăcină
ura o înconjoară

Eternul e corupt, halelluia sună fals
să strigăm Acid !
să urlăm Foc !
îngerii să se ascundă după măști de gaze
fii lui Avram sunt la Munchen la o bere
fiul omului este de fapt o fiică

O Moss du-ne înapoi în deșert
la corturi, la amintiri și animale
să redevenim sclavi cum am fost de mult
unii vor săpa sub ziduri
copiii vor citi invers, inversul
fii lui Rahel tot soldați, doar fără soldă

tatăl lor, un polițist obez
uneori joacă oină cu oile

au arestat un cioban analfabet
îl bat, din plictis, cu tablele legii
oricum, sparte de mult
în oaze crește mândră marijuana...

Cu mulțumiri artistei **Uca Maria Iov** *pentru idei, îndrumări și inspirație…*

AG

Editura SAGA